

ΑΙ ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΗΜΕΡΑΙ

Κατὰ τὰς χειμερινὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς ἐπὶ δύο σχεδὸν ἐβδομάδας ἀποτόμως καταπαύει τὸ βαρὺ τοῦ χειμῶνος ψῦχος, ὃ δὲ ἥλιος ἐκπέμπει διὰ τῶν ἀκτίνων του θαλπωρὴν ἑαρινὴν καὶ τὸ φοβερὸν κύμα παύει νὰ βρυχᾶται παρὰ τὴν βραχίωδὴ ἀκτὴν. Ἡ θάλασσα τότε ἀναλαμβάνει τὴν γλυκυτάτην τοῦ ἔαρος ἡρεμίαν καὶ μόνον ἡσυχὰς φλοίσθος ἀκούεται διακόπτων τὴν σιγὴν, ἥτις βασιλεύει εἰς τὰς ἐρήμους παραλίας. Αἱ ἡμέραι αὗται, καθ' ὅσους τὸν ἀποτόμως ὁ οὐρανὸς ἀναλαμβάνει τὸ γλυκὺ του κυανοῦν χρῶμα, καλοῦνται Ἄλκυονίδες ἡμέραι, διότι τότε ἢ εἰς πτηνὸν μεταμορφωθείσα Ἄλκυονή κτίζει τὴν φωλεάν καὶ τίκτει τὰ ὠὰ της.

Ἐχει δὲ ὁ μῦθος τῆς μεταμορφώσεως τῆς δυστήνου Ἄλκυονης ὡς ἑξῆς :

Αἰολὸς ὁ Θεὸς τῶν ἀνέμων ἔλαβε σύζυγον τὴν τοῦ Δηϊμάχου θυγατέρα Ἐναρέτην· ἐκ δὲ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ μὲν υἱοὶ καὶ θυγατέρες πέντε. Πάντων ὁμῶς τῶν τέκνων τοῦ Αἰόλου ὑπερεῖχεν ἡ Ἄλκυονή καὶ διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ἄλλ' ἰδίᾳ διὰ τὴν σεμνότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν τῆς ψυχῆς της ἀρετήν.

Ἡ φήμη τῆς καλλονῆς της καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν της ταχεῖα διεδόθη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδοὺ ὁ τῆς Τραχίνος τῆς Θεσσαλικῆς βασιλεὺς Κῆρυξ περίκοσμον κυνηγετικὴν στολὴν ἐνδεδυμένος καὶ ὑπὸ δύο πιστῶν θηρευτικῶν κυνῶν ἀκολουθούμενος, ἀναχωρεῖ πρὸς τὰ μητρικὰ τῆς Ἄλκυονης μέγαρα, ὅπως ζητήσῃ αὐτὴν σύζυγον.

Ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἤδη τὰς τελευταίας γλυκειὰς ἑαρινὰς ἀκτίνας, ὅτε ὁ Κῆρυξ μετὰ μακρὰν πορείαν ἀφίκετο εἰς τὰ μέγαρα τῆς Ἄλκυονης καὶ δειλῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρό τῆς οἰκίας περίβολον ἔνθα εὔρε τὴν Ἄλκυονὴν δρέπουσαν μετὰ τῆς μητρὸς της ἄνθη, δι' ὧν ἐσκόπει νὰ πλέξῃ στέφανον διὰ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. Ἄμα ἰδοῦσαι τὸν ξένον ἐσπευσαν ἀμφότεραι πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ὠδήγησαν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, τὸν παρεκάλεσαν νὰ παραμείνῃ καὶ ἀναπαυθῆ τὴν νύκτα ἐκείνην παρ' αὐτοῖς διότι ἐφαίνετο ὅτι μακρὰν ὁδὸν εἶχε διανύσει. Τὴν ἐπομένην ἐφανέρωσεν ὁ Κῆρυξ εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἄλκυονης τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς του.

«Ἐγώμαι, λέγει, ὁ τῆς Τραχίνος βασιλεὺς Κῆρυξ καὶ ἀκούσας περὶ τῆς ἐξόχου τῆς Ἄλκυονης καλλονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν της, ἐπορεύθη

τὴν μακρὰν ταύτην ὁδὸν, ὅπως ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σου πρὸς δεσμὸν συζυγικόν.

« Οὐδὲ ἡ μορφή σου, ἀπεκρίθη ἡ τῆς Ἄλκυονης μήτηρ, οὐδὲ τὸ γένος σου εἶναι ἀνάξιον πρὸς τοιοῦτον γάμον. Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν καὶ ἡ Ἄρτεμις νὰ φανῇ εὐμενὴς εἰς τὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς μου δεσμὸν.

Δὲν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Κῆρυκος καὶ τῆς Ἄλκυονος. Πλούσιαι ἦσαν, λέγεται, αἱ πρό τοῦ γάμου θυσίαι εἰς τὸν Τέλειον Δία καὶ τὴν Ἥραν καὶ τὴν παρθένον Ἄρτεμιν.

Ἀφοῦ παρῆλθον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ὁ Κῆρυξ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἐν Τραχίνι ἀνάκτορά του μετὰ τῆς ἐναρέτου συζύγου του ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῆς μητρὸς τῆς Ἄλκυονης. Περίλαμπος ἦτο ἡ δεξιῶσις αὐτῶν ἐν Τραχίνι. Παρθένου ἔστεμμένα καὶ ἄδουσαι ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους. Προηγίτο ὠραῖος παῖς μὲ ἀυλὸν καὶ κατόπιν αὐτοῦ αἱ παρθένοι ἦδον τὸν Ὑμέναιον καὶ τούτων προηγούντο ἕτεραι μὲ λαμπάδας ἀνημμένας. Παρὰ τὴν νύμφην ἐβάδιζε κόρη καλὴ κρατοῦσα ἄτρακτον καὶ δύο ἕτεραι, ὧν ἡ μὲν ἔφερε κόσκινον ἡ δὲ ἡλικάτην διὰ τῶν ὁποίων ἐδηλοῦντο τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔργα τῆς φρονίμου γυναικός. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἡ μήτηρ τοῦ Κῆρυκος ἵσταμένη παρὰ τὰς ἐστολισμένας δι' ἐλαίας καὶ δάφνης θύρας ὑπεδέχθη τὴν τοῦ υἱοῦ της σύζυγον. Εὐτυχῆς διέρρειεν ἔκτοτε ὁ βίος αὐτῶν. Ἡ Ἄλκυονή ἠγάπησε ὡς ἰδίαν ἑαυτῆς τὴν τοῦ Κῆρυκος μητέρα ἐκπληροῦσα μετὰ εὐπειθείας πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ συμβουλὴν αὐτῆς. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ μεγάλη εὐτυχία ἐπέδρασε κάπως, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἤρξαντο νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἴσους πρὸς θεοὺς κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ περαιτέρω ἀκόμη προβάλλοντες, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ προσαγορεύωνται πλέον διὰ τῶν ἰδίων των ὀνομάτων, ἀλλ' ἢ μὲν Ἄλκυονή ἐκάλει τὸν Κῆρυκα Δία, αὐτὸς δὲ τὴν Ἄλκυονὴν Ἥραν.

Καὶ ἐπὶ τινὰ μὲν χρόνον δὲν ἔδωκεν ὁ Ζεὺς προσοχὴν εἰς τὸ συμβᾶν νομισσας ὅτι τοῦτο ἦτο παροδικόν. Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του καὶ ἡ ζηλότυπος Ἥρα ἤρχισε νὰ καταλαμβάνηται ὑπὸ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως ἀκούουσα θνητοῦ ἀνθρώπου νὰ προσαγορεύωνται

διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ὑψίστων θεῶν τοῦ Οὐρανοῦ.

«Νεφεληγερέτα Ζεῦ, λέγει ἡμέραν τινὰ ἢ ἤρα, τὸ πρᾶγμα κατήντησεν ἀνυπόφορον, καὶ ἀπαιτῶ ἐπιμόνως οἱ δύο οὗτοι ἀθάδεις θνητοὶ οἱ σφετερίζομενοι τὰ θεῖα ἡμῶν ὀνόματα νὰ τιμωρηθῶσιν ἀπηνῶς.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἦτο τὸσον ἐπιτακτικὸς καὶ ἡ μορφή της οὕτω ἀπειλητικὴ, ὥστε ὁ Ζεὺς κάπως τὰ ἐχρειάσθη, μήπως χάριν δύο ἀνοήτων θνητῶν διαταραχθῶσιν αἱ πρὸ ὀλίγου μόλις ἐπαναληφθεῖσαι φιλικαὶ μετὰ τῆς συζύγου του σχέσεις. Ἄλλως τε δὲ δὲν καλοῦρεσκεν καὶ εἰς τὸν Δία νὰ ἀκούῃ νὰ διασύρηται τὸ ὑψίστον ὄνομα αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, εἰς οἴκους ἀνθρώπων θνητῶν. Ἐλαβε λοιπὸν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς, μεταχειρισθεὶς ἐπὶ τούτῳ τὰς συμφορὰς τοῦ οἴκου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κήυκος, Δαιδαλίωτος.

Οὗτος δὴλα δὴ εἶχε θυγατέρα καλὴν καὶ ἐπίραστον τὴν Χιόνην, ἣτις καυχθεῖσά ποτε ὅτι ἦτο ὠραιότερα τῆς Ἀρτεμιδος τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπέσυρε καθ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν καὶ ἀποστροφὴν τῆς θεᾶς, καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀρτεμις πολὺ πολὺ δὲν ἐχωράτευε, ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἡ Χιόνη εὐρίσκετο εἰς τοὺς ἀγροὺς δρέπουσα ἄνθη, χωρὶς νὰ χάσῃ πολὺν καιρὸν ἢ θεὰ ῥίπτει κατ' αὐτῆς φοβερὸν βέλος καὶ φονεῖ τὴν Χιόνην. Ἄπελπις ὁ Δαιδαλίωτος διὰ τὸν φοβερὸν τῆς θυγατρὸς του θάνατον περιφέρεται θρηνῶν ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ ὄρη. Δὲν εὐρίσκει πλέον τέρψιν εἰς τοὺς οἴκους του· μόνον δὲ ὅτε ἐπλανᾶτο ἐνόμιζεν ὅτι κάπως ἀνεκούφιζε τὴν συμφορὰν του. Ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο ἐπὶ κορυφῆς ὄρους θρηνῶν, ἔρριψεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν βράχων, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἀβίωτον βίον του. Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων εὐσπλαγχνισθεὶς μετεμόρφωσε τοῦτον εἰς ἱέρακα.

Ἐμαθεν ὁ Κήυξ τὰς συμφορὰς τοῦ οἴκου τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἀπεράσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον τούτων.

Ἄλλὰ οἱ Φλεγῦαι τότε κατεῖχον τὴν πρὸς τοὺς Δελφοὺς ὁδόν, πορευόμενοι ὅπως διακράσασαι τὰ πλούσια ἀναθήματα τοῦ Μαντείου καὶ πυρπολήσασαι τὸν ναὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διότι ὁ Θεὸς οὗτος προσηνέχθη ἀπρεπῶς πρὸς τὴν Κορωνίδα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φλεγυῶν. Τούτου λοιπὸν ἐνεκεν ἐνόμισεν ἀσφαλέστερον νὰ πορευθῇ εἰς τὸ ἐν Κλάρῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μάθη παρὰ τῆς Κλαρίας μάντιδος τὸ αἴτιον τῶν συμφορῶν τοῦ οἴκου τοῦ ἀδελφοῦ του. Μάτην ἢ δύστηνος Ἀλκυόνη, ὡσεὶ προμαντεύουσα τὴν μέλλουσαν συμφορὰν ἀπέτρεπεν αὐτὸν τοῦ τοιοῦτου πλοῦ. Μάτην παρίστα τοὺς κινδύνους καὶ τὰς

τρικυμίας. Ὁ Κήυξ ἔμενον ἀμετάτρεπτος. Πρωίαν δὲ τινα κατηφῆς καὶ δακρῶν ἀπεχαιρέτιζε παρὰ τὴν πολύφλοισβον ἀκτὴν ὀδυρομένην καὶ ἀπαρηγόρητον τὴν Ἀλκυόνην, καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ναῦν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἀπέπλεε διὰ τὸν μακρινὸν πλοῦν. Ἡ δὲ Ἀλκυόνη ὡσεὶ εὐρίσκουσα ἀνακούφισιν καὶ ἐκ μόνης τῆς θεᾶς τοῦ πλοίου ὅπερ ἔφερε τὸν περιληγμένον τῆς Κήυκα, ἐκάθησε ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν βράχων θεωμένη τούτου, ἕως οὗ ἠφανίσθη εἰς τὸ ἄπειρον. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της καὶ ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης θρηνοῦσα, ὅτε τὴν κατέλαβεν ὕπνος βαθύς. Ἀντὶ δὲ ἀνακούφισιν νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὴν ὁ ὕπνος, τρόμου καὶ ῥίγους αἴτιος ἐγένετο ἕνεκα ὄνειρου φοβεροῦ. Εἶδε δὴλα δὴ καθ' ὕπνου ὅτι ἡσύχως ἠνοίχθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο καὶ ἀνὴρ γυμνόπους, τρέμων καὶ βεθρεγμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἰσῆλθε καὶ ἀπὸ ἐκάθησε παρ' αὐτὴν εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐγέρθητι ὦ Ἀλκυόνη καὶ ἐνδύθητι μέλαιναν ἐσθήτα καὶ στήσαι θρηνον καὶ κοπετόν εἰς τὰ δώματά σου. Ἀναγνωρίζεις ἄρα γε εἰς τὴν μορφήν μου τὸν Κήυκα σου ἢ μὲ ἠλλοίωσεν ὁ θάνατος. Οὐδόλως λοιπὸν, οὐδόλως, ὦ Ἀλκυόνη μὲ ἐβοήθησαν αἱ ἐγκάρδιοι εὐχαὶ σου. Ὁ ἄγριος Ποσειδῶν φοβερὰ ἤγειρε τὰ κύματά του κατὰ τοῦ πλοίου, βροχὴ καὶ ἀστραπαὶ μᾶς κατέλαβον καὶ φερόμενοι τῆδε κἀκεῖσε εὐρομεν οἱ δύστηνοι οἰκτρὸν θάνατον καταποντισθείσης τῆς νεῶς.

Περίτρομος ἐκ τοῦ ἀπαισίου ὄνειρου ἠγέρθη ἡ Ἀλκυόνη καὶ αὐτομάτως φερομένη, ἦλθεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ὅθεν ἀπεχαιρέτα τὸν Κήυκα ἀπερχόμενον. Ἐνῶ δὲ παρετήρει τὰ γλαυκὰ κύματα καὶ ἀνθρώπα αὐτὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ Κήυκος της, βλέπει ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν κυμάτων πτώμα ἀνδρὸς καὶ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆς μορφῆς ἀναγνωρίζει ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Κήυκος. Ἄπελπις μὲ λελυμένη τὴν κόμην καὶ ὡσεὶ μαινομένη ὄρη καὶ πίπτει ἐκ τῶν βράχων, ὅπως τὸ περιπτύχθῃ. Οἱ θεοὶ ὁμως οἰκτεῖραντες τὴν δύστηνον τὴν μετεμόρφωσαν εἰς πτηνόν, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀνόματός της ὠνομάσθη Ἀλκυῶν.

Ἐκτοτε λέγεται ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν ἀποχωρίζεται τῆς θαλάσσης· τὴν δὲ φωλεάν του κτίζει παρὰ τὴν ἄμμον τῆς παραλίας. Ὅτε δὲ κατὰ τὰς χειμερινὰς τοῦ Ἥλιου τροπὰς ἐπωάζει, χάριν ταύτης ὁ Αἰόλος παύει νὰ ἐκπέμπῃ τοὺς ἀνέμους ἐκ τῶν ἀσκῶν του καὶ ὁ Ποσειδῶν νὰ ἐγειρῇ τὰ κύματά του, ἐπικρατεῖ δὲ ἄκρα νηνεμία κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἵτινες ἐκ τῆς Ἀλκυῶνος Ἀλκυονίδες ἡμέραι ἐκλήθησαν.

ΓΑΒΡΗΛ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ.

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Διήγημα τῆς κυρίας Ἐρριέτης Μπῆσσερ Στόδη

(Συγγραφίς τῆς Καλύθης τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ).

Ὁ ἥλιος κλίνει πρὸς τὴν δύσιν κατὰ θλιβεράν καὶ παγωμένην χειμερινὴν ἐσπέραν· ἡ κορυφὴ ὄγκου μεγάλου χιόνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν βουνῶν ἐκτεινομένης χρωματίζεται βυσινευθρὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο μεταβάλλεται μετ' ὀλίγον εἰς πορφυροῦν καὶ ἰσχροῦν ἐν ταῖς χαράδραις ἅς ἡ χιὼν κατακαλύπτει.

Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τῶν πεδιάδων, ἄνεμος χειμῆριος, φυσᾷ καὶ μυκᾶται προσιωνίζων ἐπίσηψιν καταγιγῖος, ἀπομακρύνων ἀποτόμως καὶ λυσσωδῶς τὸν μανδύαν τῶν ὁδοιπόρων περιβάλλοντα τὸ σῶμα αὐτῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, ἀφ' οὗ προβάλλουσι τὰς χεῖρας καὶ τὴν ρινὰ των ἵνα ἀμύνωνται καὶ ἀναπνεύσιν.

— Οὐρρά! ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Ντικ-Γουάρδης, ὄρθιος ἐπὶ σωρείας ξύλων χλωρῶν — πῶς φυσᾷ αὐτίς ὁ ἄνεμος!

Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρητε, ὅτι ὁ Ντικ-Γουάρδης εἶχε σταλῆ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, τῆς μικρᾶς Χάριτος, διὰ νὰ μαζεύσουν πελεκουῖα, ἀσβολίαν δηλαδὴ θεωρουμένην κατὰ τὸν ἀρχαῖον καιρὸν θεῖαν καὶ εὐχάριστον. Ἀπὸ λοιπὸν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων ἔστησε ἐμπήζας που ράβδον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ προσαρτήσῃ τὸ μικρὸν αὐτοῦ ἐρυθρὸν μανδύλιον.

— Θάρρος! Χάρις! ἔλεγε κατὰ διαλείμματα, κάμε γρήγορα νὰ μαζεύσης ἀρετὰ πελεκουῖα.

— Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ, ἀπάντησεν ἡ μικρὰ Χάρις, ἀλλὰ βλέπεις ὅτι τὰ πελεκουῖα εἶνε σκεπασμένα μὲ τὸ χιόνι καὶ μοῦ παγώνουν τὰ δάκτυλά μου, νά!

— ὦ! καὶ δὲν τὰ φυσᾷ τὰ δάκτυλά σου, νὰ διασκεδάζης μάλιστα; Σύναξε γρήγορα πελεκουῖα σοῦ λέγω καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον θὰ κάμω νὰ κυματίζῃ μπροστὰ σὰ μάτια σου ἡ σημαία τῆς «ἐλευθερίας!»

Εὐπειθῆς πρὸς τὴν προτροπὴν ταύτην τοῦ ἀδελφοῦ της ἡ Χάρις, καίτοι ὀλίγιστα ἐπιβλητικὴν, ἀπετέλεσε πλήρη προμήθειαν πελεκουῖων οὐδόλως ἀμφιβόλουσα, ὅτι κρύπτουσα ἦδη τὸν ὄξυν πόνον, τὸν προξενούμενον αὐτῇ ἐπὶ τῶν δακτύλων διὰ τῆς προστριβῆς τῶν πάγων, κατέθετε ἐπίσης ἐν συμβολικῇ τινι ἐννοίᾳ τὸν φόρον της ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλευθερίας.

Τέλος, ἐνῶ μόλις ἡ κορασίς εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασίαν της, τὸ ἐρυθρὸν μανδύλιον, τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ ὁ Ντικ εἶχε προσδέσει στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου, ἀνεπτύχθη αἰφνιδίως, θο-

ρυβωδῶς ἀνακινουὺν τὰς πτυχὰς του ὑπὸ τὸν σφοδρὸν ἐσπερινὸν ἄνεμον.

— Τώρα, Χάρις, φώναξε ἕνα Ζήτω! καὶ πέταξε τὸ καπέλλο σου ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐπανελάβεν ὁ Ντικ περιχαρῆς, κατερχόμενος ἀπὸ τῆς σωρείας τῶν ξύλων.

— Ἄλλὰ φοβοῦμαι μήπως πῆσῃ καὶ χωθῇ εἰς καμμίαν τρύπαν τῆς σωροξυλείας εἶπεν ἡ Χάρις ἀνησύχως.

— ὦ! μὴ φοβοῦ, Χάρις, καὶ κράξε μετ' ἐμοῦ «Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!» Ἄς ρίψωμεν μαζὺ σὺ μὲν τὸ καπέλλο σου ἐγὼ δὲ τὸ κασκέτον μου καὶ ἔπειτα νὰ κάμωμεν στρατιωτικὰ γυμνάσια, ὅπου ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ στρατηγὸς Βασιγκτῶν.

Σφενδομισθέντα συγχρόνως, ὁ πῖλος τῆς Χάριτος καὶ τὸ κασκέτον τοῦ Ντικ ἐπετερυγίσαν ἐν συνοδείᾳ εἰς τὸν ἀέρα. Συγχρόνως δὲ ἡ ἐθνικὴ σημαία ἐκυματίζεν ὑπὸ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐφανέρωνον τὴν χαρὰν των διὰ τῶν θορυβωδεστέρων ἐνδείξεων.

Ἄλλ' ὁ ἄνεμος ἐκεῖνος, ὁ μοχθηρὸς ἐκεῖνος καὶ ἐπίβουλος ἄνεμος, εἰσεχώρησε ὀλίως ὑπὸ τὸν μικρὸν πῖλον τῆς πτωχῆς Χάριτος, τὸν ἐσῆκωσεν ἀποτόμως καὶ τὸν ἔφερε μακρὰν. Ἐπειτα μετριάζων τὴν ὄρμην του τὸν ἔκαμε νὰ ἵπταται, νὰ καταπίπτῃ καὶ νὰ περιστρέφῃται. Τέλος κατευναζόμενος ὀλίγον τὸ ἔφερε μεγαλοπρεπῶς ἄνωθεν μακρᾶς πεδιάδος χιονοσκεπούς καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ὕψος ἐνός πασσάλου πολὺ ὑψηλοῦ.

— Τώρα κύτταξε Ντικ, ποῦ ἐσκάλωσε τὸ καπέλλο μου! ὦ! τί θὰ εἶπῃ ἡ θεῖα-Χιτζ, εἶπεν ἡ κόρη κλαίουσα.

— Μὴ κλαίης, Χάρις, τὸ προσέφερες θυσίαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν· εἰξεύρεις ὅτι εἶνε τὸ ἐνδοξότερον ἔργον πάντων, τὸ νὰ προσφέρῃ τις μίαν θυσίαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

— ὦ! . . . ἀλλ' ἡ θεῖα-Χιτζ δὲν νοιάζεται γι' αὐτὰ, οὔτε τὰ πιστεύει.

— Καὶ λοιπὸν! Χάρις, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Τί ἀνόητη ποῦ εἶσαι! πιστεύεις λοιπὸν ὅτι δὲν μπορῶ νὰ συλλάβω τὸ καπέλλο σου; Ἐμπρός! ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ μέγας οὗτος πάσσαλος εἶνε τὸ φρούριον καὶ ὅτι τὸ καπέλλο σου συνελήφθη ἐκεῖ ὡς αἰχμάλωτος· θὰ ἰδῆς πῶς θὰ κυριεύσω σὲ λίγο αὐτὸ τὸ φρούριον καὶ θὰ σοῦ παραδώσω τὸ καπέλλο σου.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ντικ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ ὄμου του ραβδὸν ἐν εἶδει τυφεκίου καὶ ἔφυγε τρέχων ὡς βέλος.

— Ἄλλὰ ποῖός νὰ κρατῇ ἄρα γε αὐτὰ τὰ παιδιὰ τόσον χρόνον ἐξῶ· εἶχον ἐξέλθει μόνον διὰ νὰ συναζοῦν πελεκουῖα—εἶπεν ἡ θεῖα Μιχετάβελ—ἡ φωτιὰ σὲ λίγο θὰ σβύσῃ καὶ θὰ παύσῃ τὸ βράσιμο.

Μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ συντόμου τούτου μονολόγου ἡ Χάρις παρέστη εἰς τὴν θύ-

ραν τοῦ οἴκου, σύρουσα κατόπιν τῆς σάκκων βαρύτατον, πλήρη πελεκουίδων. Πρὶν εἰσελθεῖ ἤρχισε νὰ τινάσῃ τὰ σανδάλιά της ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου διὰ νὰ ἀποβάλῃ τὴν χιόνα ἣτις τὰ ἐκάλυπτε καὶ συγχρόνως διὰ νὰ θερμάνῃ τοὺς μικροὺς παγωμένους πόδας της. Τὸ πρῶτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον παρετήρησεν ὅτε τῇ ἠνέφξαν τὴν θύραν ἦτο ἡ θειά-Μιχελτάβελ, τῆς ὁποίας ἡ σκυθρωπὴ φυσιογνωμία οὐδὲν ἀγαθὸν προσκίωνίζεν.

— Χάρिस, θὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθειαν! . . . λέγε μου γιατί ἔχεις τὰ χέρια σου κρουσταλλιασμένα; . . . ποῦ νὰ εἶνε ὁ Ντίκ; θὰ μοῦ πῆς ποῦ εἶνε; . . . Καὶ ποῖος σὰς ἤμπόδισε τόσον καιρὸν; . . . ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο σου;

Ταραχθεῖσα ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τούτου τῶν ἐρωτήσεων ἡ πτωχὴ Χάρισ οὐδεμίαν λέξιν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν· ἀλλὰ διολισθήσασα ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινά, τὴν θερμότεραν τῆς ἐστίας, ὅπου ἡ μάμμη αὐτῆς συνείθιζε νὰ πλέκῃ κάλτσαις. Ἐκεῖ δὲ ἤρχισεν ἡ κόρη νὰ φουσκᾷ καὶ διὰ τῆς πνοῆς της νὰ θερμαίνῃ τὰς χεῖρας της καὶ νὰ τρίβῃ αὐτάς. Ἄλλ' ἡ τρίβῃ τῶν χειρῶν ἐπροξένησεν ἀληγήδονας εἰς τὴν πτωχὴν κόρην καὶ δὲν ἐβράδυνον τὰ δάκρυα νὰ ρέουσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— ὦ τὴν μικρούλα μου! εἶπεν ἡ μάμμη θέσασα τὰς χεῖρας τῆς κορασιδος ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της· ἡ Χίτζ δὲν θὰ σὲ μαλώσῃ. Ἡ μάμμη εἰξεύρει ὅτι σὺ εἶσαι πάντοτε φρόνιμη. . . ὁ ἀνεμος ἐπῆρε τὸ καπέλλο τῆς πτωχῆς Χάριτος.

Καὶ ἡ μάμμη τῆς ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου. Μετὰ τοῦτο ἐξήγαγεν ἕκ τοῦ θυλακίου της τεμάχιον κριθοσακχάρου, καὶ ἡ Χάρισ ἐνεκαρδιώθη πλείοτερον.

« Ἡ μήτηρ μου διαφθεῖρει πάντοτε τὰ παιδιὰ τῆς Ροζῆς, εἶπεν ἡ θεῖα Μιχελτάβελ, φυσῶσα μετὰ ζέσεως ὑπὸ τὴν χύτραν. Νὰ καὶ ἐνὰ κομματάκι ζάχαρι ἀπὸ σφένδαμνον, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πιανάκι εἶπεν ἐξακολουθοῦσα νὰ φουσκᾷ δυνατότερα. Καὶ τώρα, Χάρισ, εἶπεν αὕτη, ἀφοῦ τὸ πῦρ ἤρξατο νὰ ζωογονῆται, θέλεις νὰ μοῦ ἀποκριθῆς; Ποῦ εἶνε ὁ Ντίκ;

— Ἐτρέξε εἰς τὸν βοσκότοπον διὰ νὰ πιάσῃ τὸ καπέλλον μου.

— Πῶς τὸ καπέλλον σου σοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ κεφάλι; εἶπεν ἡ θεῖα Μιχελτάβελ· καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα τόσον σφιγτὰ δεμμένα!

— Ὁ Ντίκ μ' εἶχε παρακκλέσει νὰ τὸ λύσω διὰ νὰ τὸ ρίψω στὸν ἀέρα, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

— Ὑπὲρ τῆς εὐθείας! Τούτο εἶνε μία μωρολογία τοῦ Ντίκ· καὶ εἶσαι καὶ σὺ πολὺ ἀνόητος νὰ προσέξῃς εἰς αὐτό.

— Ἄλλ' ἐστησεν εἰς τὴν ἐκ ξύλων σωρείαν μίαν σημαίαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας, εἰξεύρεις, διὰ τὴν ὁποίαν μάχεται ὁ πατέρας, εἶπεν ἡ Χάρισ μετὰ πλείονος πεποιθήσεως,

παρατηρήσασα ὅτι ἡ μήτηρ της, ἡ γλυκεῖα της μήτηρ, μὲ τοὺς γλαυκοὺς της ὀφθαλμούς εἶχεν εἰσελθεῖ ἀπαρατήρητος ἐν τῷ ὡματίῳ κατὰ τὴν συνομιλίαν.

« Μοὶ εἶπε τότε νὰ πετάξω εἰς τὸν ἀέρα τὸ καπέλλον μου, διότι καὶ αὐτὸς ἔκαμε τὸ ἴδιον διὰ τὸ κασκέτον του, καὶ ἐκραυγάζομεν ἅμω: — Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Ἐκαμα καθὼς μοῦ εἶπε καὶ τότε ὁ ἀνεμος μοῦ πῆρε τὸ καπέλλον μου καὶ τὸ ἐπῆγε μακριὰ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῶ, ὅτι τὸ χάνω. . . . Διότι τούτο ἦτο μία προσφορά πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

— Εἶν' ἀλήθεια, ἐφώνησεν ὁ Ντίκ, παραστάς ὀπισθεν τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, εὐθύς ὡς αἴγειρος. Ἐσχάτως, ὁ πατήρ εἰς μίαν ἐπιστολὴν του ὅτε ἔγραφεν εἰς τὴν μαμᾶν, δὲν ἔλεγεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ θυσιάζομεν τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας; . . . Καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμα ἐκ μίας σωρείας ξύλων βωμὸν τῆς ἐλευθερίας.

— Ἐξαίρετον τέκνον! εἶπεν ἡ μήτηρ· ἐνθυμῶ πάντοτε ὅτι ἔγραφεν ὁ πατήρ σου. Οὗτος προσέφερε τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, εἶνε ἀληθὲς καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ζήσῃς διὰ νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον ὅπως ἐκεῖνος.

— Μόνον, ἐὰν ὑποχρεωθῶ νὰ κάμνω τὰ καπέλλα καὶ τὰ κασκέτα τῶν ὄμοιων παιδιῶν, εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ, ἐλπίζω ὅτι αἱ προσφοραὶ αὐταὶ δὲν θὰ γίνωνται κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα.

— ὦ! πλὴν, θεῖα Χίτζ, ἐπανέλαθεν ὁ Ντίκ συνέλαβεν τὸ καπέλλο· δὲν ἔχεις τίποτε νὰ πῆς πλέον περὶ τούτου. Στρόβιλος ἀνέμου τὸ εἶχε σηκώσῃ ὑπεράνω τοῦ γρασιδίου τοῦ Νταττῆ Βάρρη, καὶ τέλος τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς μεγάλου στύλου. Προεῖπεν εἰς τὴν Χάριτα ὅτι ὁ στύλος οὗτος εἶνε ἐν φρούριον καὶ ὅτι ἐμῆλον νὰ τὸ κυριεύσω καὶ τὸ καταστρέψω καὶ τοῦτο ἔκαμα.

— ὦ! ναι, εἶπε, πάντοτε εἶσαι ἐτοιμὸς νὰ κυριεύῃς φρούρια καὶ νὰ ἐπιχειρῆς πᾶσαν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν δὲν σοῦ ζητοῦν. Στοιχηματίζω λοιπὸν τώρα ὅτι θὰ ἄφῃσες τὴν Χάριν νὰ συναῖξῃ μόνη της πελεκουίδα.

— Τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εἶνε νὰ συναῖξῃ πελεκουίδα· ἀλλὰ νὰ κυριεύῃ φρούρια καὶ νὰ υπερασπίζεται τὸν τόπον, εἶνε ἔργον ἀνδρός!

— Ἀλλὰ, μὲ συγχωρεῖς, κύριε Πομπήτε, ἀπὸ πότε ἐγίνες ἀνὴρ;

— Δὲν εἶμαι μὲν ἀνὴρ, ἀλλὰ θὰ γίνω μετ' ὀλίγον ἡ κεφαλή μου ἐφθασεν εἰς τὸν ὦμον τῆς μαμᾶς, καὶ ἠμπορῶ τώρα νὰ τουφεκίζω καὶ νὰ σημαδεύω. Προχθὲς ἐπῆγα εἰς τὸ σκοπευτήριον καὶ ἐκεῖ ἔκαμα γυμνάσιον· ἐπιθυμῶ, μαμᾶ μου, νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ καθαρίσω καὶ νὰ γεμίσω τὸ

παλαιὸν τουφεκί· εἰς τρόπον ὥστε ἐν οἱ Ἄγγλοι ἔλθωσι. . . .

— Καὶ λοιπὸν! ἐὰν εἶσαι τόσον ἰσχυρὸς καὶ τόσον μεγάλος, σῆκώσε μου αὐτὸ τὸ τραπέζι, εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ, διότι ἡ ὦρα τοῦ δείπνου ἐσήμανε πρὸ πολλοῦ.

Ὁ Ντίκ δι' ἐνὸς ἀλματος ἐπλησίασε, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν, ἡ τράπεζα ἤτοιμάσθη, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ ὀλίγου θορύβου· εἶπειτα ἐτοποιήθη τὰ πελεκουίδα μὲ ὕψος ὑπερήφανον.

Τούτων δὲ ὑπὸ τοῦ Ντίκ, μετὰ τῆς οἰκειᾶς αὐτῷ γαλήνης καὶ γλυκύτητος, τελεσθέντων, ἡ μήτηρ του ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς σκευοθήκης τραπέζομάνουλα καὶ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν ἐπ' αὐτῆς δὲ ἐτοποιήθησεν ἐν συμμετρίᾳ τὰ κύπελλα καὶ τὰ ὑποδίσκια, τὰ μαχαιρίδια καὶ τὰ πιανάκια, ἐν ᾧ ἡ θεῖα Χίτζ κατεγίνετο περὶ τὴν βουτύρωσιν τοῦ ἄρτου καὶ τὴν παράθεσιν τῶν κυμβίων τοῦ τείου.

— Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, εἶπεν αὕτη, ὅταν ὁ πόλεμος λήξῃ καὶ ἔχω ἰσχυρὸν λόγον· εἶμαι ἀρκετὰ ἀποκαμωμένη πίνουσα φασκομηλιάν ἀντὶ τείου.

— Καὶ λοιπὸν! θεῖα Χίτζ, διὰ τὴν ἐμαλώσατε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸν μικρέμπορον ἐκεῖνον, ὅστις ἠθέλε νὰ πωλήσῃ ἀληθινὸ τσάϊ;

— Τὸν ἐμαλώσα· ναι· ἀλλ' ἐὰν ἀγόραζα τσάϊ ἀπ' αὐτὸν τὸν παληόγερο, ποῦ τὸ ἔφερον ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, τοῦτο θὰ ἦτο ὡς νὰ τὸν ἐδικαίωνα διὰ τὴν πρᾶξιν του.

— Ἀλλὰ, μαμᾶ μου δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ἀκριβῶς τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ὑπόθεσις τοῦ τείου, μὲ τὸν λόγον, δι' ὃν οἱ κάτοικοι τῆς Βαστώνης δὲν θέλουν νὰ λάβουν τείον ἀπ' αὐτοῦς.

— Ἐχει νὰ κάμῃ, ἐπειδὴ ἡ κυβερνήσις ἐπέβαλε δι' αὐτὸ τὸ τρόφιμον φόρον ἄνισον. Δὲν εἶνε μὲν πολὺς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ μέτρον ἀποτελεῖ μέρος συστήματος λίαν καταθλιπτικοῦ ἐναντίον μας καὶ τὸ ὁποῖον τείνει νὰ μᾶς καταστήσῃ δούλους εἰς ξένην δύναμιν.

— Δούλους! ἐπανέλαθεν ὁ Ντίκ ἀγκυκτῶν καὶ ὑπερήφανον στάσιν λαβῶν ὁ πατήρ μου δούλος!

— Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν θέλουν νὰ εἶνε δούλοι· ἐνόησαν καθαρῶς ποῦ τοῦτο εἶττειν καὶ ἀπεποιήθησαν καὶ τὴν ἐλαφροτέραν ὑποταγὴν.

— Οὐτε ἐγὼ δὲν θὰ ὑποταχθῶ πλείοτερον, ἐπανέλαθεν ὁ Ντίκ.

— Ἐκτὸς τούτου, εἶπεν ἡ μήτηρ ἐλιούσα τὸν παιῖδα πρὸς ἐκυτόν, δὲν λαμβάνουσι δι' ἐαυτοῦς μόνον τὴν φροντίδα ταύτην. Ὁ τόπος μας εἶνε ἀπέραντος καὶ καθ' ἐκάστην μεγαθύνεται πλείοτερον. Εἶνε λοιπὸν ἐπὶ ἀνάγκης καὶ αὐτὸς νὰ ἔχῃ νόμους κανονίζοντας ἐν δικαιοσύνη τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰσότητά· διότι ὁ ἀπέραντος οὗτος τόπος σήμερον θὰ εἶνε κῦριον πόλις ὑπερμεγέθους

ἐκτάσεως. Ἐλεύθερος δὲ ὅταν εἶνε ὁ τόπος οὗτος, θὰ εἶνε ὁ φάρος τῆς οἰκουμένης, ὡς τις πόλις ἐκτισμένη ἐπὶ λόφου μὴ δυναμένου νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὰ βλέμματα· πάντες δὲ οἱ καταδυναστεύμενοι καὶ πάντες οἱ δυστυχεῖς θὰ εὐρωσιν ἐνταῦθα καταφύγιον, ἐν ᾧ θὰ ἀπολαύωσιν ἐξ ἴσου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος. Ἴδου, προσφιλές μοι τέκνον, διὰ τὸν πατῆρ σου καὶ οἱ θεῖοι σου ὑπὸ τὰ ὄπλα καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγωνίζονται. Ὁ Θεὸς δὲ γνωρίζει πόσα ὑποφέρει καὶ. . . .

Ἐν τούτοις οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας Βάρρης ἐπληρώθησαν δακρύων, διὰ τῶν ὁποίων ἅμως ἐλαμπεν ἀκτὶς ὑπερηφανείας καὶ θριάμβου.

— Καλὰ, καλὰ, Ροζῆ· γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ λόγος σου δὲν τελειώνει ποτέ, εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ, ἣτις οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδωκεν εἰς τὸν πειστικὸν τοῦτον πατριωτικὸν λόγον. Πλὴν βλέπετε, ὅτι τὸ τσάϊ ἐκρύωσε, καὶ ἐκεῖ πέρα βλέπω τὸ σκεπαστὸν ἀμαξίδιον, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ νομίζω ὅτι ὁ Τζῶν θὰ ἦνε ἔδω. Ἐμπρός, ἄς βαλῶμεν τὰ καθίσματα εἰς τὸ τραπέζι.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ Τζῶν, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τῆς οἰκογενείας, δεκαπενταετῆς τὴν ἡλικίαν, ἦλθε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἐπιστολήν. Ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτοῦ, ῥίπτει ταύτην εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς του. Τότε λησιμονοῦσι τὸ τείον· εἰς μάτην ἡ χύτρα ἄδει τὸ κλαυθμηρὸν αὐτῆς ἦσμα. Πᾶσαι αἱ χεῖρες στηρίζονται ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων τοῦ σκιμποδὸς τῆς κυρίας Βάρρης ἵνα μάθωσι τὰ νέα. Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἐκ τοῦ πλοιαρχου Βάρρη, ὑπηρετοῦντος εἰς τὸν ἀμερικανικὸν στρατὸν Walley-Forge. Ἡ κ. Βάρρη τὴν διέτρεξε ταχέως εἶπειτα τὴν ἀνέγνωσε μεγαλοφῶνως εἰς τὸ ἀνυπόμονον ἀκρατήριόν της. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἐπομένους σειρας.

« Ὑποφέρομεν εἰσὶνί πολὺ. Ἐδοκα ὅλα τὰ ζεύγη τῶν καλτσῶν, τὰ ὅποια μοὶ ἐπεμφῆς, μὴ φυλάξας εἰμὴ ἐν μόνον δι' ἑμαυτὸν, διότι δὲν θέλω νὰ ἔχω πλείοτερον ἀνάπαυσιν τοῦ δυστυχιστέρου στρατιώτου, τοῦ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Πτωχοὶ ἄνδρες! ἡ καρδία μου σχίζεταὶ ὅταν τοὺς βλέπω μὲ τὰ ἐσθαρμένα ἐνδύματά των, μὲ τὰ τρυπημένα ὑποδήματά των, καὶ τοὺς πόδας των αἰματωμένους, νὰ δεικνύουν πρόσωπον εὐθυμον καὶ ἐλπιδοφόρον καὶ νὰ κηρύττωσιν ὅτι εἶνε ἐτοιμοὶ τὰ πάντα νὰ ὑποστῶσι. Συχνάκις ἡ ἀποθάρρυνσις τοὺς κυριεύει τὸ ἐσπέρας ὅτε, κεκμηκότες ὑπὸ τοῦ κόπου, διαπερῶμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους, θνήσκοντες τῆς πείνης, μένουσιν ὑπὸ τὰ γυμνά σιγηνώματα των καὶ βλέπουσιν ὅτι θὰ κοιμηθῶσιν ἐπὶ χιόνος. Τότε ἀνέρχεται εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἡ εἰκὼν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας μὲ τὸ λάμπον αὐτῆς πῦρ. Πλὴν τὴν ἐπιούσαν πρῶτον φθάνει ἡ ἡμερησία διατυχῆς διαταγῆ τοῦ Οὐκαιοκτῶνος. Ὅποιον μαγεῖται περι-

χει ἡ διαταγή αὐτή! Οἱ στρατιῶται ὑφίστανται τὰ πάντα, τὰ πάντα περιφρονῶσιν, ἔτοιμοι εἶνε καὶ εἰς πῦρ, καὶ εἰς θάνατον!

« Ἐπιτροποὶ, διατρέχουσι τὸν τόπον συνάξουσας ἐκουσίας προσφοράς παντὸς εἶδους ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων. Ἐὰν ἔλθουν καὶ πρὸς ὑμᾶς, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σᾶς εἶπω τί ὀφείλατε νὰ πράξετε· γνωρίζω τὰς καρδίας σᾶς. »

— Τώρα, τέκνα μου, βλέπετε τί ὑποφέρει ὁ πατήρ σας, λέγει ἡ Κα Βάρδη, καὶ διὰ τίνων θυσιῶν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι στρατιῶται μᾶς διδοῦσι τὴν ἐλευθερίαν.

— Ὁ Ἐφραίμ Σκάντων μ' εἶπεν ὅτι ἐφάνησαν οἱ ἐπιτροποὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας τῶν Τρισχιλίων Οἰνοπωλείων, καὶ νομίζει, ὅτι τὸ ἐσπέρας τοῦτο θὰ ἦνε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Τζῶν προσφέρον μπιζέλια πεφρυγμένα πρὸς τὴν μικρὰν ἡμῆγευρην ἧτις τὸν ἔκουεν ἐν σιγῇ.

— Τὴν ἐσπέραν! τότε πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ αὐτὶ μᾶς ἐξυπνον, καὶ νὰ μὴ σταυρώσωμεν τὰ χεῖρα, εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ. Ἄς εἰδῶμεν τί ἠμποροῦμεν νὰ βάλωμεν κατὰ μέρος διὰ τοὺς ἐπιτρόπους.

— Πρῶτον, θὰ στείλω τὸ καινούργιον μου ἐπανωφόρι, εἶπεν ὁ Τζῶν. Τὸ παλαιόν μου τοῦτο δὲν ἔλυσε ἀκόμα, ἀλλήθεια θεῖα Χίτζ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Χίτζ. Ἐσκέφθη τὴν Παρασκευὴν νὰ τὸ ξυλώσω, διὰ νὰ τὸ γυρίσῃ ὁ Δεσποτὸς Σμιθ, ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ ἐργασθῇ ἐνταῦθα τὴν ἡμέραν του. Εἶνε δὲ εἰς τὸ μεσημβρινόν δωμάτιον, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ σκεπτική, εἶνε ἐπὶ τῆς κλίνης δύο παπλώματα τῆς γραΐας θείας Βάρδης καὶ τὸ μέγα ἐπίστρωμα τὸ κυανόν, καθὼς καὶ δύο προσκέφαλα. Ἐπειτα, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μου, εἶνε δύο ζεύγη σινδόνων· τέσσαρα προσκέφαλα καὶ τρία στρώματα. Εἰς δὲ τὸ καλλίτερον δωμάτιον ὑπάρχουν...

— Ὡ θεῖα Χίτζ! πέμψε πᾶν ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸ καλλίτερον δωμάτιον! Ἐὰν τις ἔλθῃ νὰ μᾶς ἴδῃ δυνάμεθα νὰ τῷ παρήξωμεν καλὴν κλίνην, παραχωροῦντες μέρος τῶν πανικῶν μας, εἶπεν ὁ Τζῶν. Εἰμπορῶ νὰ ἀραιρέσω ἀπὸ τὴν κλίνην μου ἐν ἧ δύο σκεπάσματα· διότι θὰ μοὶ ἀρκέσῃ νὰ θέσω τὰ φορέματά μου, ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἔχω τοιαῦτα πολλὰ τώρα!

— Θεῖα Χίτζ, βγάλε ἀπὸ τὰ κρεβάτια μας μιὰ κουβέρτα· εἶπον συγχρόνως ἡ Χάρης καὶ ὁ Ντίκ.

— Καλά, καλά, θὰ ἰδοῦμεν εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ, μεριμνώσα.

Τότε ἡ μάμμη ἠγέρθη λίαν σοβαρά, καὶ εἰσελθούσα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἠνείωξε κιβώτιόν τι μέγα ἐκ κέδρου, καὶ ἐπληρώθη φέρουσα ἐν τοῖς βραχίσιον αὐτῆς δύο μεγάλα κλινωσκέπα-

σματα λευκά ὡς τὴν χιόνα, ἅτινα ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θεῖα Χίτζ ἐτελείωνε ζεστρώνουσα τὴν τραπέζαν.

— Θεῖα ἀγαθότης! μῆτερ ἀνέκραξεν ἡ θεῖα Χίτζ. Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς στὸ θεό σου!;

— Νά! εἶπεν ἐκείνη μετὰ ζέσεως· τὰ ἐπλεξα ἐγὼ καθολοκληρίαν μὲ τὰ χεράκια μου, ὅταν ἐκαλούμην Μαρία Ἐβανς. Αὐτὰ εἶνε τὰ νυμφικά μου κλινωσκέπασματα, κατασκευασμένα ἐκ τοῦ καθαροτέρου λινού καὶ κεντημένα μὲ ῥόδα εἰς τὰς τέσσαρας τῶν γωνίας. Τὰ ἐβγαλα ἀπὸ τὸ κιβώτιον διὰ νὰ τὰ δώσω.

Καὶ ἡ μάμμη ἐθώπευε καὶ ἀνεθώπευεν ἡσύχως διὰ τῆς παλάμης τῆς ταῦτα, διευθετοῦσα τὰς πτυχὰς τῶν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ τρυφερότητος. Προφανῶς ἐν τῇ πράξει αὐτῆς ταύτῃ ἐδείκνυε μὲν συγκίνησιν τινα, ἀλλ' οὐδένα δισταγμόν.

— Ἀλλὰ μῆτερ μου, εἶπεν ἡ θεῖα Χίτζ· δὲν ἔχουν χρεῖαν τῶν ὠραίων τούτων πραγμάτων μεταχειρίσου ταῦτα διὰ τὴν ἰδικὴν σου κλίνην. Πέμψε κλινωσκέπασματα συνήθη, τὰ ὅποια θὰ ἦνε καλλίτερα διὰ στρατιώτας.

— Ὅχι! εἶπεν ἡ γραῖα γυνὴ ἀρχίζουσα νὰ θερμκίνηται· ἐκεῖνα δὲ οὐδὲν εἶναι καλὰ δι' αὐτούς. Θὰ τοῖς δώσω πᾶν ὅ,τι καλλίτερον καὶ ὠραιότερον τοῦ τοιούτου εἶδους ἔχω πρὶν ἢ ὑποφέρωσι. Πέμψε λοιπὸν τὰ κλινωσκέπασματα τοῦ γάμου μου, προσέθηκε τέλος μὲ χειρονομίαν ῥήτορος.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε ἐκτύπησέ τις εἰς τὴν θύραν ἡσύχως, καὶ σχεδὸν παρευθὺς εἰσῆλθον δύο ἄνδρες ἀναγγεῖλαντες ἑαυτοὺς ὡς ἐπιτρόπους ἀπεσταλμένους ὑπὸ τῆς συμπολιτείας ἵνα ἐπιζητήσωσι προμηθείας, ἐφόδια, ἐνδύματα, κλινωστρωμνάς ἢ κλινωσκέπασματα κλπ. κλπ. διὰ τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζομένους.

Ἡ αἰφνιδια αὕτη παρουσία παρήγαγεν ἠλεκτρικὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ θεῖα Χίτζ διέρχεται ταχέως τὸ ἐστιατόριον, τὸ πλυσταρεῖον, τὸ γαλακτοκομείον, ἔπειτα τὸν διάδρομον, καὶ ἐν ἀτάκτῳ πορείᾳ, κατέρχεται εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔπειτα ἀναδύεται εἰς τὴν σιταποθήκην, μιγνύουσα ἀδιακρίτως πάντα ὅσα ἐνόμιζον ὅτι ἠδύνατο νὰ ὦσι χρήσιμα τοῖς ἀμυνομένοις ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τὰ ὅποια ἐκομίσθησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον ὑπὸ τοῦ Τζῶν, τοῦ Ντίκ καὶ τῆς Χάριτος, οἵτινες τὴν ἠκολούθησαν ὡς βοηθοὶ ἐν τῇ ταχείᾳ αὐτῆς περιφορᾷ. Ἀλλ' ἡ κ. Βάρδη, θετικωτέρα καὶ γαληνωτέρα οὖσα, προσέρχεται ἐγκαίρως καὶ κατορθοὶ νὰ ἐπιφέρει τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὴν συγκεχυμένην ταύτην συσάφεισιν.

Ἡ θεῖα Χίτζ ἐφάνη μετ' ὀλίγον ἐν τῷ μαγειρείῳ κρατοῦσα εἰς τοὺς βραχίονάς τῆς μέγιστον ἀριθμὸν καλτσῶν, ἃς ἤρξατο νὰ ξεδιπλώνῃ καὶ νὰ ἀριθμῇ ἀφ' οὗ ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἰδοὺ, εἶπε θέτουσα πάσας ταύτας τὰς

περικνημιάς ἐπὶ τινων κλινωσκεπασμάτων, θὰ κρατήσωμεν καθεὶς ἀπὸ δύο ζευγάρια.

— Ἄ! λέγει ὁ Τζῶν, εἶνε περιττόν νὰ κρατήσετε δύο ζεύγη δι' ἐμέ· εἰμπορῶ νὰ ἀρκεσθῶ μὲ ἐν ζεύγος μόνον, καθὼς ὁ μπαμπᾶς.

— Βεβαίως, λέγει ἡ Κα Βάρδη, καθ' ὅσον ἠμπορῶ νὰ πλέκω ἐν ζεύγος τὴν ἡμέραν.

— Ἐν μόνον ζεύγος μὲ ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ντίκ.

— Αἱ κάλτσαι σου πιθανόν νὰ ἦνε πολὺ κονταί, νῆε μου σύντροφε, εἶπεν εἰς τῶν ἐπιτρόπων.

— Ὅχι, ἐπανέλαβεν ὁ Ντίκ· ἔχω ἓνα πόδι πολὺ γερὸ, καὶ ἡ θεῖα Χίτζ μοῦ πλέκει πάντοτε τῆς κάλτσαις μου ὀλίγον μεγαλύτεραις, διότι, λέγει, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀναπτύξεως. Θὰ πᾶνε πολὺ καλὰ εἰς τοὺς στρατιώτας. Κυττάξατε, προσέθηκεν ἐπιδεικνύων τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τῶν περικνημίδων του.

— Καὶ αἱ ἰδικαὶ μου κάλτσαι ἐπίσης, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως ἡ Χάρης, ἧτις ἐξήγαγε τέλος τὰς ἰδικὰς τῆς.

— Κύριε, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἔρριπτεν ἀναμῖξ πάσας τὰς προσφοράς ἐν τινὶ σάκκῳ, οὐ τὸ στόμιον ἦτο ἐκτάκτου εὐρύτητος, ἰδοὺ καὶ αἱ ἰδικαὶ μου, κύριε; καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐλαμψαν διὰ ζωνῆς λάμψεως.

Ἡ θεῖα Χίτζ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν εἰπούσα.

— Θεέ μου, συ ἐτρελλάθης κόρη μου! νὰ πιστεύης ὅτι οἱ ἄνδρες δύνανται νὰ φορέσουν τῆς κάλτσαις σου;!

Ἡ Χάρης περιέφερε βλέμμα ἀπελπι περὶ ἑαυτὴν εἰς ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Ἦθελον νὰ τοῖς στείλω κάτι, εἶπεν, θὰ περιπατῶ γυμνόπους ἐπὶ τῆς χιόνας ὅλην τὴν ἡμέραν μᾶλλον παρὰ νὰ μὴ τοῖς στείλω τίποτε.

— Δός μοι ταῖς σκάλταις, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος συγκεκνημένος. Ἐμπρός, θὰ τὰς λάβω, θὰ τὰς δαίξω εἰς τοὺς στρατιώτας, καὶ θὰ τοῖς ἐπαναλάβω τοὺς λόγους, ποῦ εἶπες προσφέρουσα τὸ δῶρον σου, καὶ τοῦτο θὰ τοῖς εὐχαριστήσῃ τόσον ὅσον καὶ ἐὰν ἔκαμνον χρῆσιν αὐτῶν. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἔχουν μικρὰς κόρας εἰς τὰς οἰκίας των.

Μέχρι καρδίας ὑπὸ γλυκείας χαρᾶς συγκινήθησα ἡ Χάρης, ἤρξατο τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ πύσῃ ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς μητρὸς τῆς, ἐνῶ ἡ θεῖα Χίτζ ἐψιθύρισε.

— Πάντες διαφθείρουσι τὸ παιδίον τοῦτο... καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐκπλήττομαι.

Τότε τὸ παλαιὸν ἀμαξίδιον, ὑπερφορτωθὲν ὑπὸ διαφόρων δεμάτων ἐτέθη βραδείως εἰς κίνησιν· ὁ δὲ Ντίκ καὶ ἡ Χάρης κατεκλίθησαν εὐθυμοὶ τὴν καρδίαν.

Ἡ μικρὰ κόρη τότε εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς.

— Κάτι τι θέσαμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλευθερίας ἀπόψε, Ντίκ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ἐπειτα ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὴν μητέρα του εἶπεν,

— Ἀλλὰ, μῆτερ, σεῖς τί ἐδώκατε;

— Ἐγὼ; εἶπεν ἡ Κα Βάρδη μὲ ὕψος βεμβόν.

— Ναι, σεῖς μαμᾶ, τί ἐδώκατε ὑπὲρ τῆς πατρίδος;

— Πᾶν ὅ,τι ἔχω, ἀγαπητὰ τέκνα, εἶπε τιθεμένη τὰς χεῖράς τῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τὸν συζυγον μου καὶ τὰ τέκνα μου! . . . .
(ἐκ τοῦ ἀγγλικῆ)

II. Δ. ΗΑΙΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ

Ἐκαστος γινώσκει ὅτι, αὐτόματα καλοῦνται μηχανήματα παριστώοντα ζῶα ἢ ἀγάλματα αὐτοκίνητα. Περὶ τοιούτων δὲ ἀντικειμένων, κατασκευασθέντων ὑπὸ εὐφυστάτων μηχανουργῶν, ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα.

Ὁ στρατηγὸς Δεγέννης (de Gennes) γάλλος, ὁ προστατεύσας τὴν ἀποικίαν τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου κατὰ τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τὸ 1688, ἔνα διασκεδάζη κατασκεύασεν αὐτόματόν τινα ταῦν, περιδιαβάζοντα ἄνω-κάτω μεθ' ὅλης τῆς ὑπερηφανείας καὶ καλλονῆς τῶν ἐπιμήκων πτερύγων του καὶ συλλέγοντα σιτοκόκκους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τοὺς ὁποῖους καὶ κατεβρόχθιζεν.

Ὁ Βιλλιάρος Δανκεούρτης κατὰ τὴν 11^η ἑκατονταετηρίδα κατασκεύασεν ἄγγελον, δεικνύοντα πάντοτε τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ὀκυτύλου του.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Βορσεστέρης ἐποίησεν ἵππον τεχνητόν, δυνάμενον νὰ φέρῃ ἵππεά τοσοῦτον ταχέως, ὅσον καὶ ἵππος λυδικός.

Κατὰ τὴν 15^η ἑκατονταετηρίδα ὁ Ρηγιόμοντανος, ἀστρονόμος ἐπίσημος, κατασκεύασε μυῖαν αἰδηρᾶν, κινουμένην ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ πρὸς τοῦτοῖς ἔπειτα καὶ ἀετὸν· ἀμφότερα δὲ ταῦτα, ἐλθόντος τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ εἰς Νυρεμβέργην, ἐπέταξαν πρὸς συνάντησίν του ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλβέρτος ὁ Μέγας, λέγεται κατασκευάσας κεφαλὴν κινουμένην καὶ λαλοῦσαν, τοσοῦτον δὲ τρόμον προξενήσασαν εἰς τὸν Ὁμαῶν Ἀκκίαν, ὥστε οὗτος ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν εἰς τεμάχια. Ἰδὼν ὁ Ἀλβέρτος τὸ ἔργον του τεθραυσμένον ἀνεβόησεν « Οὕτω συντρίβεις ἔργον τριάκοντα ἐτῶν! . . . »

Ὁ Φίλιππος Κάμπος ἐφεύρε θαυμασίον συμπλεγμα αὐτομάτων διὰ τὸν Φίλιππον 14^{ον}. Ἦτοι κατασκεύασεν ἀμαξὴν τέθριππον ποιούσαν κατάπληξιν διὰ τὸν θόρυβον τοῦ μαστιγίου τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων μὲν ποδῶν ἀνθρώπων τῶν ἵππων, διὰ τὸν τριποδισμὸν δὲ καὶ καλπασμὸν αὐτῶν. Ἡ ἀμαξὴ δ' αὕτη

τρέξασά ποτε ἀπὸ φυτῆρος συνήντησε τὸν βασιλέα, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστη ἱεροκλῆς δὲ τις θεράπων τότε κατῆλθε καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς ἀμάξης ἐβοήθησε κυρίαν τινα νὰ κατέλθῃ αὐτῆς, κυρίαν χαριστάτην. Ἡ κυρία, ποιήσασα εὐγενῆ ὑπόκλισιν, παρουσίασεν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα, ἣν ἐπέδωκεν ἀνελοῦσα δὲ πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς ἀπῆλθεν.

ΤΑ ΜΗΡΥΚΑΖΟΝΤΑ

Καὶ ἄλλοτε λάβομεν ἀφορμὴν νὰ καταδείξωμεν τοῖς φίλοις ἡμῶν ἀναγνώσταις, ὅτι ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν εἶνε προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλειστικόν, ἀλλ' ὅτι ἀπαντὰ εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τοῦτο καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ζώοις. Σήμερον θὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὰ μηρυκάζοντα θηλαστικὰ τοιαῦτά εἰσιν ὁ βοῦς, ἡ βουῆ, ἡ αἰξ, τὸ πρόβατον, ἡ ἔλαφος, ἡ κάμηλος, ἡ αἰγῆ, ἡ καμηλοπαρδάλις κλπ., εἶδη ἐξόχως χρήσιμα τῷ ἀνθρώπῳ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῶν ὁποίων ὁ πλάστης ἐξωγράφει τὴν ἀγαθότητα, τὴν προαότητα, τὸ ἄφροντι. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς ζώοις τούτοις ὁ πατήρ δὲν δεικνύει στοργὴν πρὸς τὰ μικρά του, καὶ μόνῃ ἡ μήτηρ ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμέλειαν τῆς πρώτης αὐτῶν ἡλικίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα εἶδη γεννῶσιν ὀλιγώτερα τὸν ἀριθμὸν τέκνα, ἢ δὲ μήτηρ διὰ τοῦτο ἐπαρκεῖ μόνῃ ὅπως ἀνατρέψῃ καὶ περιποιηθῇ αὐτά. Προσθετέον ἐπίσης, ὅτι τὰ μηρυκάζοντα ταῦτα φυτοφάγα ὄντα καὶ ἐκ γενετῆς βαδίζοντα δύνανται καὶ τάχιστα νὰ στερηθῶσι τῶν γενέων αὐτῶν ἢ τὰ σαρκώδη ζῶα. Ἀλλὰ τὸ μητρικὸν πάθος τοιοῦτον ὑπάρχει παρὰ τοῖς ζώοις, ὥστε παρατηρεῖτε ἐν τῇ οἰκογενεῖα τῶν μηρυκάζοντων τὴν ἔλαφον, τὴν φύσει ἀδύνατον καὶ δειλὴν εὐθαρσῶς προκινδυνύουσαν τῶν μικρῶν τῆς καὶ μόνον ἐν ἐσχατῇ ἀνάγκῃ φεύγουσαν τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον. Ἐν γένει δὲ τὸ θάρρος τῶν μητέρων εἶνε ἀνώτερον τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Τὸ ἐνστικτικὸν ὅπερ ἄγρυπνον διατελεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ εἶδους, σιγῇ ὅταν ἀναφαίνεται τὸ ἐνστικτικὸν τὸ ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ γένους. Ἐκεῖνο γνωρίζει τὸν φόβον, τὸ δεύτερον ἀγνοεῖ αὐτόν. Τὸ θῆλυ ζῶον τινὸς εὐρεθὲν πρὸ κινδύνου ἀπειλοῦντος αὐτὸ φεύγει κἂν μὴ παρίσταται ἀπόλυτος ἡ ἀνάγκη· ἐὰν ὅμως περιστοιχίζεται ὑπὸ τῶν μικρῶν τῆς ἄτινα πρέπει νὰ προστατεύσῃ, τότε μάχεται. Ἀπὸ δειλοῦ καθίσταται τολμηρὸν, ὁρμᾷ δὲ τυφλοῖς ὁμοίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ χωρὶς νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλ-

μῶν τὴν δυσανάλογον πρὸς τὸ θάρρος του ἀδυναμίαν. Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, ἄτινα παρέχει ἡ ἱστορία τῶν ζῶων, ἀναφέρομεν ὀλίγα καταδεικνύοντα τὴν πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν αὐτῶν ἀφοσίωσιν τῶν ζῶων τούτων.

Ἡ βοῦς, ἡ θεία τῶν ἀγρῶν πρόνοια, ἡ τροφὸς αὕτη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶνε ἐξοχος μήτηρ. Θαυμάζει τις τὴν συγκίνησιν ὑφ' ἧς τὸ ἄθῳον τοῦτο πλάσμα καταλαμβάνεται καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται διὰ πρώτην φορὰν μήτηρ. Οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ πλήρεις τρυφερότητος προσβλέπουσι μετὰ συγκινήσεως τὸ μικρὸν τῆς· λείχει, θαυμάζει καὶ λείχει πάλιν αὐτὸ μέχρι οὗ τὸ ἀποστεγνώσῃ, μέχρι οὗ ἀναγνωρίσῃ τὴν μητέρα του καὶ ἀμφότερα ἀγαπῶσιν ἄλληλα, τὸ μὲν ἐκ στοργῆς ἀγνῆς, τὸ δὲ ἐξ ἀνάγκης εἰ μὴ ἐξ εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ στοργὴ αὕτη ταχέως εἰς σκληρὰν ὑποβάλλεται δοκιμασίαν. Τὸ χρῆμα, ὅπερ εἰς τινὰς περιστάσεις χρησιμεύει ὡς ἐνώση τὰς καρδίας, ἐνταῦθα δὲν βραδύνει νὰ τὰς χωρίσῃ. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας ὁ δυστυχῆς μόσχος εἶνε κατάλληλος ὡς χρησιμεύσῃ ὡς τροφή· ὁ βουκόλος εὐρίσκει συμφέρουσαν τὴν τιμὴν ἣν προσφέρει ὁ κρεατώλης. Ἀπεφασίσθη! πρέπει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς καλῆς αὐτοῦ μητρός, ἀπὸ τῶν μεστῶν χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας βλεμμάτων τῆς. Ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ ἔφθασε καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε μεστὴ στεναγμῶν, κραυγῶν ὀδύνης, μυκηθμῶν σπαρακτικῶν. Διὰ τινὰς ἀγέλαδας ὁ χωρισμὸς τῶν ὀδυνηρῶν τυγχάνει, ὥστε δὲν δύνανται νὰ παρηγορηθῶσιν, ἀποθνήσκουσι δ' ἐκ τῆς λύπης ἂν μὴ λάβωσι τὴν πρόνοιαν ὅπως προπασκευάσωσι τὴν μητρικὴν καρδίαν πρὸς τοιαύτην δοκιμασίαν. Τὸ ἀτυχῆς ζῶον ἀδυνατεῖ νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ἀφραπέζοντος ἀπ' αὐτοῦ τὸν μόσχον του. Τὴν μητρικὴν τρυφερότητα ἀναχαιτίζει ἡ ἄλυσις καὶ τότε τήκεται ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ἄλλως ὅμως συμβαίνουσι τὰ πράγματα, ὅταν ἡ μήτηρ εὐρίσκηται ἐν ἐλευθερίᾳ. Ἡ στοργὴ καὶ ἡ πρόνοια τῆς μητρός παρακινεῖ τοὺς ταύρους, τὰς βοῦς καὶ τοὺς βοῦς, ὅπως συνενωθῶσιν εἰς ἀγέλας παρουσίᾳ τοῦ κινδύνου καὶ ἐμπνέει αὐτοῖς τὴν σωστικὴν ἰδέαν νὰ τοποθετήσωσι μὲν τὰ νεογνά ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κυκλοτεροῦς αὐτῶν ὁμίλου, νὰ στρέψωσι δὲ τὰ μέτωπα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ βοῦς, ἡ συνήθως τῶν προκίμων καὶ ἡμερος καθίσταται λίαν ἐπίφοβος ἐν ὄρα τοκετοῦ. Ἀλλὰ τὸ μάλλον ἀξιοσημείωτον, ὅτι πολλὰ μηχανᾶται ὅπως διαλάβῃ τὴν ἐποπτείαν τῶν φυλάκων, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ ἀντιληφθῶσιν οὗτοι τῆς θέσεως ὅπου μέλλει νὰ καταθέσῃ τὸ νεογνόν της. Συνήθως κρύπτουσι αὐτὸ ἐντὸς θάμνων ἢ πυκνῆς βλάτου.

Δυστυχῆς ὅμως εἰς ἐκεῖνον, οὐτινος τὰ βήματα

ἤθελεν ἡ τύχη φέροι πλησίον τοῦ καταφυγίου, ὅπερ αὐταὶ ἐξέλεξαν! Ἐνίοτε δὲ συμβαίνουσι δυσάρεστα περιστατικὰ εἰς ἀπροσδόκους κυνηγούς οἵτινες ἀφίνουσι τοὺς κύνες τῶν νὰ προχωρῶσιν ἐν μέσῳ ἀγέλης μόσχων. Οἱ κύνες τότε καταδιωκόμενοι ὑπὸ τούτων χάριν παιδιᾶς, καταφεύγουσι φυσικῶ τῷ λόγῳ παρὰ τῷ κυρίῳ τῶν, ὅποτε αἱ μητέρες φοβούμεναι κίνδυνον διὰ τὰ μικρά των, φθάνουσι πάσῃ ταχύτητι. Δὲν μένει δὲ πλέον εἰς τὸν κυνηγὸν ἢ οὖο τινα νὰ ἐκλέξῃ ἢ νὰ διαφύγῃ διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου του, ἢ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συλληψιν ἐνός μόσχου νὰ ἀνατρέψῃ αὐτόν καὶ νὰ προσδέσῃ τὰς κνήμας του διὰ τοῦ βινομάκτρου, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βαδίσῃ ἢ μήτηρ φθάσα ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ μικροῦ τῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν ἀντὶ νὰ καταδιώξῃ τὸν κυνηγόν.

Ὁ μητρικὸς ἔρωσ τῶν κατοικιδίων προβάτων τῶν εἶνε γνωστός, ὥστε ἂν μήτηρ τις δεικνύῃ ἀδιαφορίαν διὰ τὸ νεογνόν τῆς οἱ ποιμένες συμπεραίνουσι ἐκ τούτου, ὅτι μέλλει νὰ ἀποθάνῃ. Καὶ μάλιστα παρετηρήθη, ὅτι τὰ πρόβατα τὴν μείζονα κέκτηνται τὴν μητρικὴν στοργὴν, ὅσα τὰ τέκνα αὐτῶν εἶνε ἀσθενῆ, καὶ ἐπιδαψιλεύουσι αὐτοῖς τὴν πλείονα περιποιήσεως ὅσα μᾶλλον τὸ νεογνόν φαίνεται μὴ εὐνοηθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως.

Αἱ αἰγῆς δεικνύουσιν ἐπίσης πολλὴν τρυφερότητα καὶ ἀγάπην πρὸς τὰ ἐρίφια των. Εἶνε δὲ τὸσον καλὰί τροφαί, ὥστε ἡ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰς πρὸς θηλασμὸν ἄλλων ζῶων πολὺ μεγαλειτέρων. Πῶλον ὅστις εἶχεν προῶρως ἀπολέσει τὴν μητέρα ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν αἰγῶν, ἣν ἀνεβίβαζον ἐπὶ κάδου, ὅπως δύναται νὰ θηλάξῃ τὸ ἵππῆριον εὐκολώτερον. Ὁ πῶλος ἡκολούθει τὴν θετὴν τοῦ μητέρᾳ εἰς τοὺς λειμῶνας, ἢ δὲ αἰξ ἐπηγγύρει ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τρυφερωτά-

της μερίμνης, προσκαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν βληθημῶν τῆς ὀσάκις τὸ νεαρὸν ἵππῆριον ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτῆς. Ὑπάρχουσι δὲ παραδείγματα, καθ' ἃ αἰγῆς προσηλώθησαν καὶ εἰς παιδιὰ· οὐ μόνον δὲ ἐδίδον αὐτοῖς τὸν μαστὸν μετ' ἀξιοσημειώτου ὑπομονῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνεξήτητον αὐτὰ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ θηλασμοῦ ἐρχόμεναι μόναι, ὅπως ἀφ' ἑαυτῶν προσφέρωσιν εἰς τὰ θετὰ αὐτῶν τέκνα τὰς μητρικὰς φροντίδας.

Ἀξιοπίστος συγγραφεὺς ἀναφέρει, ὅτι ἐν τινὶ ἐξοχῇ ἐτρέφετο παιδίον τι ὑπὸ αἰγῶν· οἱ γονεῖς ἀναγκασθέντες νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὴν πόλιν ἐπώλησαν τὴν αἰγὰ καὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ παιδιοῦ διὰ νυκτερινοῦ λεωφορείου. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τὸ παιδίον, κακῶς θηλάσας, ἤρξατο κλαυθμηρίζον ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν συνήθως ἐλάμβανε τὸ δειπνὸν του ἀπὸ τοῦ μαστοῦ τῆς τροφῆς του. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ μήτηρ ἐθλίβετο καὶ μετενόει διότι ἐπώλησαν τὴν αἰγὰ, αἰφνης βληθημῶς μεμακρυσμένος καὶ θρηνώδης πλήττει τὰς ἀκοὰς τῆς μητρός καὶ τοῦ πατρός. Ἦτο ἡ ποθητὴ αἰξ, ἣτις κατορθώσασα νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ νέου κυρίου τῆς, ἡκολούθει τὸ παιδίον καὶ ἦτις δὲν ἐβραδύνει, τοῦ λεωφορείου ἀνακόψαντος τὸν ὁρμόν, νὰ ἐπιθέσῃ τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ τῆς θυρίδος καὶ νὰ προβάλλῃ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Τίς ποτε ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος, ἐρωτᾷ ὁ Φραγκλῖνος, συγγραφεὺς τῆς διηγήσεως ταύτης, τοῦ παιδιοῦ, ὅπερ ἀνεῦρε τὴν τροφὴν του, ἢ τῆς τροφῆς ἀνευρούσης τὸ θετὸν τῆς τέκνον;

Πολλὰί περιστάσεις δὲν παρουσιάσθησαν, ὅπως γείνωσιν ἀκριβεῖς παρατηρήσεις περὶ τῆς στοργῆς τῶν καμηλοπαρδάλων πρὸς τὰ μικρά αὐτῶν. Ἐν τούτοις ὅτε αἱ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Βιέννης ἔτεκον, ἐπίστευσαν οἱ

ιδόντες, ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα δὲν εἶχον πολὺν τὸν μητρικὸν ἔρωτα, διότι ἐβλεπον, ὅτι δὲν ἐθώπευον πολὺ τὰ νεογνά των. Ἄλλὰ ἅπαντες οἱ περιηγηταὶ συμφώνως βεβαιούσιν, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἀμύνεται θαρσαλέως ὑπὲρ τοῦ τέκνου του κατὰ τῶν σαρκωδῶρων, ἐπιτιθέμενον κατὰ τούτων δι' ἰσχυρῶν λακτισμάτων. Ἡ δύναμις τῆς καμηλοπαρδάλεως εἶνε τοσαύτη, ὥστε δύναται, λέγουσι, νὰ ἀνατρέψῃ διὰ λακτίσματος καὶ λέοντα.

[Κατὰ Ε. Menault]

A.A.A

ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἐξ αἵματος εὐγένεια, τί εἶν' ἐπ' ἀληθείας;

Ἐφ' ἣ καυχῶνται τόσοι,

Χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶσι;

Τὸ πᾶν ψυχῆς εὐγένεια, εὐγένεια καρδίας!

Τι ἂν, λαμπρὸν τις ὄνομα λαδῶν παρὰ προγόνων,

Τοιοῦτο καὶ νὰ τὸ τηρῇ ἐπιμελεῖται μόνον

Ἢ ἂν, ἀνάξιος αὐτοῦ πολλάκις, τὸ μολύνη;

Μέγας εἶν' ὅστις ἀμαυρὸν εὐρίσκων τὸ λαμπρύνει.

Φ. Α. Οἱ.

ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΟΙΝΟΘΗΚῃ.

Συνήντησα κατὰ πρῶτον τὴν δεσποινίδα Φύσιν εἰς τι ἐν Ῥαμσαγαίτῃ οἰκοτροφεῖον, ἐνθα διέμενε μετὰ τῆς θεραπαινίδος τῆς. Ἡ δεσποινὶς αὕτη ἦτο ὑψηλὴ καὶ λεπτοφυῆς, μὲ κόμην πολιάν, ὑγιᾶς καὶ θαρραλέον πρόσωπον καὶ εὐρεῖς στακτοχρόους ὀφθαλμούς. Εἶχον καθίσει ἐσπέραν τινα περὶ τὴν πνευματικὴν, ὅτε ἡ δεσποινὶς Φύσιν ἀνηγγέθη ἡμῖν τὴν ἐπομένην ἱστορίαν.

Διεβίωσα, ἔλεγεν, ἐν Λονδίῳ ἐπὶ ὅλον ἔτος καὶ ἀπεγοητεύθη ἀληθῶς ἀπὸ τούτου οὕτως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω εἰς τινα μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν, τὴν ὅποιαν εἶχον ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Λεϊτσεστέρης, ἐνθα ὁ ἀνεψιός μου Φρεϊδὸς ἦτο προεδοποιημένος νὰ με δεχθῇ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἰουνίου μηνὸς εὗρεν ἡμᾶς πάντας διευθετημένους καλῶς εἰς τὸ ἐνδικαίτημα τοῦ Ἰθῦ, εἰς τὸ ὅποιον ἐν μόνον ἐλάττωμα ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ, ὅτι ἀπῆχεν ἐξ ὅλα μίλια ἀπὸ τῆς πλησιεστέρως ἐξοχικῆς πολιχνῆς.

Τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον διήλθον ἀκρόντως ἡσυχᾶ· πρῶτον δὲ τινα πρωΐμου χειμῶνος ὁ Φρεϊδὸς λαθῶν πρόσκλησιν νὰ παρευθῇ παρὰ τινα φίλῳ του, καὶ νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ ἐπὶ τινας ἡμέρας ἀναχωρήσεν. Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρέτρια τῆς οἰκίας ἠρώτησεν ἐὰν καὶ αὕτη μετὰ τῆς Ἐλισαβέτ ἠδύνατο νὰ ὑπάγουν, ὡς συνήθως, εἰς τὴν ἀγοράν

τῆς Βεστθουρίας. Ἐπέτρεψα εἰς αὐτάς τοῦτο, ὥστε τὸ ἀπομεσήμερον, ἐλθόντος τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας, ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἁμαξίου του. Πρὶν δὲ ἀναχωρήσων, ὁ γέρον παρητήρησεν ὅτι

« Πιθανώτατα μὲν αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ἄργα τὴν νύκτα εἰς τὸν οἶκόν του, ἀλλ' αἱ νεάνιδες βεβαίως θὰ ἐπανέλθουν βραδύτερον ἔτι εἰς τὸ ἐνδικαίτημα.

— Ἐὰν ἀναγκασθῶν νὰ ἀργήσων, εἶπον, δὲν ἦτο καλλίτερον δι' αὐτάς νὰ μείνουν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸν οἶκόν σας καὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὴν πρωίαν αὔριον κατὰ τὸ πρόγευμα; »

Μόλις τὸ ἁμαξίον ἐξηλείφθη τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀνεμνήσθη, ὅτι ἐγὼ θὰ διέμενον μόνη καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ὅτι ὑπῆρχε παρ' ἐμοὶ μεγάλη ποσότης χρημάτων. Ἄλλ' ἐπειδὴ πᾶν συναίσθημα φόβου δὲν ἦτο οἰκεῖον εἰς ἐμέ, μηδὲ οὕσαν γυναικῶς νευρικὴν ἢ αἰσθηματικὴν, πάραυτα ἀπέδωξα τοῦ πνεύματός μου πᾶν τοιοῦτον.

Ἄλλως ὁ Βόλφης, ὁ μέγας τῆς οἰκίας κύων, θὰ ἦτο ἰκανὸς προστάτης μου διὰ μίαν νύκτα. Ὅθεν ἐκλείσα τὴν θύραν, παρεσκευάσα τὸ τέϊόν μου, καὶ πιούσα αὐτὸ εἰργάσθη ἐπὶ δίωρον ἀκολούθως ἔλαβον βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκον.

Ἀνεγνώσα σχεδὸν μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε ἠγέρθη νὰ πορευθῶ πρὸς τὸν κοιτῶνα ἵνα κατακλιθῶ. « Ἄλλὰ τί νὰ κάμω μὲ τὸν Βόλφην; » εἶπον κατ' ἐμαυτὴν « νὰ ὑπάγω νὰ τὸν λύσω, ἢ νὰ τὸν ἀφήσω δεμένον; . . ἂ! ὄχι! »

Ἠνέφρα τὴν θύραν τῆς διόδου, τῆς πρὸς τὴν αὐτὴν ἀγρούσης, σκοποῦσα νὰ ὑπάγω νὰ λύσω τὸν κύνα· ἀλλὰ ταυτοχρόνως συνησθάνθη νευρικὸν τινα τρόπον καθ' ὅλον τὸ σῶμά μου, εἶον οὐδέποτε ἄλλοτε πρότερον ἐδοκίμασα, καὶ μεγάλην ἀποστροφήν τοῦ νὰ προχωρήσω πρὸς τὰ σκοτεινά μέρη τῆς οἰκίας. Καθήσασα δὲ προσεπάθουν νὰ ἐλιγξῶ ἐμαυτὴν διὰ τὸ παράλογον τῶν φόβων μου· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο στιγμιαία σκέψις, διότι ἀπεφάσισα νὰ μὴ λύσω τὸν Βόλφην τῶν δεσμῶν του.

« Ἐγὼ ἦν λάβει καταρροὴν ἐπὶ ὅω ἡμέρας, εἶπον κατ' ἐμαυτὴν καὶ δὲν θὰ ἦνε φρόνιμον νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν ζέστην μου καὶ νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸ ψῦχος. »

Καὶ ἀνάψασα τὸ κανδύλιόν μου ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῶ· ὅτε δὲ εἰσέδουσα εἰς τὸν κοιτῶνα, οἱ φόβοί μου μὲν κατὰ τινα βαθμὸν κατέπαυσαν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐκυριεύθη ὑπὸ προαισθήματος ἐπιχειμένου μοι κακοῦ ἁμέσου.

Αἰσθανομένη δὲ διψᾶν ἔτεινα τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ λάβω ποτήριον ὕδατος, τεθειμένον εἰς χαμηλὸν τι καθίσμα, κείμενον παρὰ τὴν κλίνην. ὅποτε, ὦ φρικτὴ τῶν φρικῶν! ὁ κερπὸς τῆς χειρός μου συνελήθη αἰφνης ὑπὸ χερρὸς ψυχροτάτης, ὁμοίας τεθνεωτός τινος, ἥτις τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον καὶ εἶτα τὴν ἀφήκεν· ἐπὶ σι-

γμὴν ἡ καρδία μου ἔπαυσε πάλλουσα, καὶ ψυχρὸς ἰδρὸς μὲ περιέλουσεν. Ἔστην δὲ μὲ ἐξεστληκῶς ὀφθαλμούς, περιμένουσα τὴν παρουσίαν ἀπαισίας τινὸς ἐμφανίσεως.

Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον προσέβαλε τὴν ὄψιν μου θαμβωτικόν τι πῶς περιεκαλυμμένου δελέτρου καὶ φωνὴ τις ξηρὰ προσέβαλε τὸ οὖς μου.

« Τώρα κυρά μου, μὴ θελήσητε νὰ μὲ ὑποχρεώσητε νὰ ἀπέλθω; λυπούμαι μὲν, ὅτι θὰ ἐνοχλήσω ὀλίγον μίαν κυρίαν ὡς σας, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποφύγω τὸ τοιοῦτον εἰς τοιοῦτον καιρὸν.

— Ἐὰν μόνον μοὶ ἔγραφε λέγων μοι ὅτι θὰ ἤρχετο ἐνταῦθα εἰς τοιαύτην ὥραν θὰ ἐλάμβανον τὰ μέτρα μου.

— Ἐπεθύμουν νὰ σας προξενήσω εὐχάριστον τινα ἐκπληξιν, ἀπήντησεν προτίθεσθε νὰ ἐξέλθητε;

— Μετ' ὀλίγον, ὅταν ἐξελθῆς σύ ἐκ τοῦ δωματίου. »

Ἐπορεύθη δὲ τότε ἐκεῖνος ἐξώθεν τῆς θύρας, κρατῶν ταύτην μετὰ φροντίδος διὰ τε τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς του, ἐνῶ ἐγὼ ἔσπευσα νὰ λάβω ἐνδύματά τινα.

Ἦρχισα νὰ συνταράσσωμαι πλὴν ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλλίον νὰ μὴ ἀποδείξω τοῦτο καὶ νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὸν μετὰ θέρους εὐγενούς.

« Εἶμαι πρόθυμος τῶν διαταγῶν σας, τῷ εἶπον μετὰ παρελευσιν διέλεπτου χρονικοῦ διαστήματος.

— Λοιπὸν ἀνάψατε τὸ κανδύλι σας καὶ πηγάζιμεν ἐπάνω, σεῖς μὲν προπορευομένη ἐγὼ δὲ ἀκολουθῶν ὑμᾶς. Ἄλλὰ πρῶτον παραχωρήσατέ μοι τὸ ὀρολόγιόν σας αὐτὸ ποῦ φορεῖτε,

— Πρέπει νὰ προσέχητέ νὰ μὴ γυρίζητε τὸ κλειδίον του πλείτερον ἀπὸ ἐξ ἑσῶς ὅταν τὸ κουρδίζητε. τῷ εἶπον παραδίδουσα τὸ ὀρολόγιόν μου μὲ τὴν ἀλυσσίδα του μετὰ τινος στεναγμοῦ.

Ἦδη τοῦ κανδυλίου ἀναφθέντος ἠδύναμην νὰ βλέπω εὐκρινῶς τίς ἦτο ὁ εἰσδύσας εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἄλλὰ καὶ αἱ χεῖρές του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν μαυρισμένα, ἢ δὲ κεφαλὴ του μάλλον μεταβεβλημένη, ἐκαλύπτετο διὰ ξανθομάλλου φενάκης καὶ δισθερωτοῦ σκουφου. Ὅτε προσηγγίσαμεν εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἐκεῖνος εἶπεν·

« Σταθῆτε μίαν στιγμὴν. Ἄς ἐπισκεφθῶμεν πρῶτον τὸ μικρὸν αὐτὸ δωμάτιον πρὸς ἀριστερά, ὅπου βρῖσκονται μερικὰ ἀπὸ βοδουζυλὸν ἀναλόγια, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρύπτονται διακίβισαι λίραι εἰς χαρτονομίσματα καὶ ἐβδουμήκοντα εἰς χρυσόν, ὑπόλοιπον ἐκ μικροεξόδων. »

Πῶς ἔλαβε τοιαύτας πληροφορίας; Ἄλλ' ἐνταῦθα δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου ἢ νὰ ὑπακούσω ὅθεν ὠδήγησα αὐτὸν εἰς τὸ σπουδαστήριον ἠνέφρα τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἀνευδοκίμως τῷ ἔδωκα τὸ

χρῆμα. Οὗτος ἠόθησεν αὐτὸ μετὰ χαρᾶς καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ ἐπιστήριον θυλάκιόν του.

« Τώρα ἐπιθυμῶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ διεκπεραιώσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας, εἶπε μὴτε θόρυβον, μὴτε στενοχωρίαν, μὴτε κραυγὴν μὴτε δάκρυα θέλω. Μισῶ τοὺς ἀνθρώπους οὕτινες κλαυθυμρίζουν, καὶ κραυγάζουν, καὶ πάντοτε σκέπτονται νὰ δώσουν μίαν κατακεφαλιάν εἰς τὸν ἀντίπαλόν των. Ἐὰν καθένας ἦτο εὐγενὴς ὅπως σεῖς, κυρά μου, ἢ ὑπόθεσις θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστος πάντοτε. Ἦδη νομίζω ὅτι ἂν προσθέσητε ὀλίγα μαχαιροπειροῦνα καὶ χουλιάρια εἰς τὴν λείαν μου δὲν θὰ ἔκαμνον κακὴν συντροπίαν, ἄλλως τε περιμένω φίλους τὴν προσεχῆ ἔβδομάδα. . . . »

Τὰ πειρονομάγια καὶ τὰ χουλιάρια, ἅμα τῇ αἰτήσῃ του, ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν του πρὸς μεγίστην θλίψιν μου· ὁ προσφιλέτης μου ἀργυρὸς τεῖσοδος καὶ διάφορα ἄλλα πολύτιμα σκεῦη τῆς τραπέζης μου, ἐτέθησαν εἰς εὐρὺν σάκκον, ἐξαχθέντα ὑπὸ τοῦ Μαύρου ἐκ τινος θυλακίου αὐτοῦ.

« Τώρα, κυρά μου, εἶμαι ὠραϊότατα φορτωμένος, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε διευθετῶν τὸ τελευταῖον πρᾶγμα εἰς τὸν σάκκον του· καὶ εἶμαι ἀληθῶς εὐγνώμων διότι ἐλθόντα ἐνταῦθα μὲ ὑπεδέχθητε καλῶς. »

Ταῦτα εἰπὼν ἐξήγαγε τὸ ὀρολόγιόν μου.

« Ἄλλὰ διώξόν με, ὑπολείπονται ὀνομαμίαι ὥραὶ μέχρι τῆς πρωΐας· εἶνε χρόνος τοῦ δείπνου, ἐὰν δὲν ἔχητε ἀντιλογίαν τινα, κυρά μου, προγευματίζω ἐνταῦθα εὐχαρίστως.

— Οὐδεμίαν, ἐπέφερον· ἐὰν μὲ ἀκολουθήση εἰς τὸ ἐστιατόριον θὰ ἴδω τί δύναμαι νὰ εὕρω καὶ νὰ σοὶ προσφέρω ἐκεῖ.

— Διάβολε! ἀλλὰ τοῦτο εἶνε θρίαμβος! δὲν εἶνε κακούργημα. . . ἀνερώνησεν ἀναστρέφων τὴν χεῖριδά τῆς ἐπαιτιότητος του, ὅτε ἔθηκα ἐνώπιόν του τὰ λείψανα ὄρνιθος, ἄρτον καὶ ἡμίσειαν φαίην ὑπορτίου εἴνου « Καλλίσται μεριδίες, τὰς ὁποίας πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν ἀπῆλαυσα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπωφεληθῶ τούτων.

Καὶ ἤρξατο τῆς ἐστιασεως του μετ' ὀρέξεως.

« Ἐχετε ἐδῶ ὑγιεινότερα πρᾶγματα, κυρά μου· εἶπε μετὰ τινα χρόνον. Καὶ αἱ καλλίσται ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου, οὕτινος ἡ καρδία δὲν ἔχει πολλὰς, δι' αὐτῶν τὰς ἀναπτύσσει πάντοτε. . . . »

Ἀφ' οὗ ἔταλειωσε τὸ πρόγευμά του, ἐξήγαγε μικρὰν κωνοσύριγγα μέλαιναν καὶ κασιτερίνην κωνοθήκην, εἶπεν.

« Μὲ τὴν ἀδειάν σας, κυρά μου, τώρα θὰ διαχύσω εἰς τὸν ἀέρα ὀλίγον καπνόν, καίτοι τοῦτο θὰ ἦνε ἴσως ἐναντίον τῆς συνηθείας νὰ καπνίσῃ τις εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἄλλ' ἐὰν εἶνε τοῦτο, λέγε μοι καὶ ἐγὼ ἀποσύρομαι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Εἶσαι προνομιούχος ἐπισκέπτης· εἶπον Ἄλ-
 λως τε ἡ πίπα σου εἶνε πολὺ μικρὰ . . . Ἄλλὰ..
 παλληκαρᾶ μου σοὶ τὸ εἶπα καὶ προτῆτερα . . .
 θέλω νὰ σὰς καθυποχρέωσω . . . ἄς φέρωμεν
 ἐδῶ καὶ ἄλλο κρασί . . . ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχει
 περισσότερον τοῦ εὐρεθέντος εἰς τὸ κελάρι . . .

— Μάλιστα, ὑποθέτω κ' ἐγὼ ὅτι ὑπάρχει
 πολὺ περισσότερον ἐκεῖ.

Λαβοῦσα τὸ κανδύλιον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς
 καὶ τὸν ὄρμαθὸν τῶν κλειδίων διὰ τῆς ἑτέρας,
 ἐπορεύθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς οἰνοθήκης, ἀκο-
 λουθουμένη ὑπὸ τοῦ ληστοῦ.

Ἡ οἰνοθήκη ἐξετείνετο παρὰ κατωφερῆ τινα
 κλιτῶν διόδου κλιμακωτῆς, ἐν τῇ κορυφῇ δὲ τῆς
 κλιμακῆς ταύτης ὑπῆρχεν ἑλαφρὰ θύρα ἐν μέρει
 ὑελοφρακτος, ἐνῶ ἐν τῇ τελευταίᾳ κάτωθι βαθ-
 μίδι ὑπῆρχε θύρα στερεὰ, συνήθως κεκλεισμένη
 διὰ κλειδός. Κατελθοῦσα τὰς βαθμίδας ταύτας,
 ἐξεκλείδωσα τὴν κατωτέραν θύραν, καὶ ἀμφο-
 τεροὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰνοθήκην. Ἐδειξα τὰς
 διαφόρους καὶ ποικίλας σειρὰς τῶν φιαλῶν καὶ
 εἶπον εἰς τὸν κύριον Μαῦρον,

« Παρατήρησε καὶ διάλεξε, ἡ τελευταία ἀράδα
 εἶνε κρασί τῆς Ὀπόρτης.

— Πιθανὸν νὰ μὴ ἐγκρίνητε τὴν τελευταίαν
 ζωρεάν· πλὴν σὰς τὸ λέγω, κυρά μου, θὰ ἦτο
 δι' ἐμὲ πολὺ κακὸν νὰ μὴ πάρω μαζί μου ἕνα
 ζευγάρι τοῦλάχιστον φιαλῶν διὰ νὰ τσουκρίσω-
 μεν ἐπάνω τὰ ποτήρια μας πρὶν ἀναχωρήσω
 ἀπ' ἐδῶ. »

Εὐχαριστηθεὶς καθ' ἑαυτὸν ἐκυψε νὰ λάβῃ
 φιάλας τινὰς· τότε τῶ ἔδοξα αἰφνιδίαν ὄθησιν,
 μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν μου, ἦτις
 τὸν ἐσπεδόνισε μετὰ μεγάλου θορύβου κατακεί-
 φραλα ἐν μέσῳ τῶν φιαλῶν. Ἐκλείδωσα τὴν θύ-
 ραν ἀμέσως καὶ ἀνῆλθον ταχέως τὴν κλιμακα,
 διπλοκλειδώσακα καὶ τὴν δευτέραν θύραν τὴν ἐν
 τῇ κορυφῇ τῆς κλιμακῆς οὖσαν.

Ὁ κ. Μαῦρος ταχέως ἀνηγέρθη ἐν μέσῳ τῶν
 φιαλῶν καὶ ἤλθε κλονιζόμενος εἰς τὴν θύραν:

« Τὶ ἀνόητος ἀπάτη εἶνε αὕτη; ! ἀνέκραξε
 διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ. Ἄνοιξε τὴν θύραν,
 γρη῏ά μάχισσα, θὰ σὲ σκοτώσω ὅταν ἐξέλθω
 ἀπ' ἐδῶ. »

Πλὴν ἐγὼ σπεύσακα ἀνῆλθον εἰς τὰ ἀνώγεια
 καὶ ἤναψα κανδύλιον ἐν τῷ μαγειρείῳ. Ἀφίσσακα
 δέτοῦτο πρὸς στιγμὴν, ἐσπευσα πρὸς τὴν ὀπισθίαν
 θύραν καὶ ἐφάναξα τὸν Βόλφην· ἀλλὰ μὴ ἀκού-
 σακα κανένα γρυλλισμὸν, καμμίαν ὕλακὴν ἀνα-
 γνωρίσεως, ἐπορεύθη διὰ τῆς αὐλῆς καὶ εὗρον τὸν
 πτωχὸν σκύλον μου κατακείμενον ἄπνουν καὶ
 ψυχρὸν, δηλητηριασθέντα ἀναμφιβόλως παρὰ
 τοῦ ἀθλίου ἐκείνου τοῦ κεκλεισμένου εἰς τὴν
 οἰνοθήκην μου.

Τὴν ἐπιούσαν ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
 ἴδω αὐτὸν πορευόμενον ἐν συνοδείᾳ πρὸς τὴν

ὀρισμένην διὰ τοὺς τοιούτους κακούργους τιμω-
 ρίαν...

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

Π. Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

[Συνέχεια]

Ἄγαπανθος τῶν ἀκανθῶν ἔχει κεραίας φε-
 ρούσας δακτυλίους λευκοὺς καὶ μέλανας, θώ-
 ρακα χρώματος ὀρειχαλκίνου διατεταμένον ὑπὸ
 τριῶν ἐπιμήκων κίτρινοῦσων γραμμῶν, ἔλυ-
 τρα ἐλαιόχροα.

Εἰκ. 72. Ἄγαπανθος τῶν ἀκανθῶν.
(Agapanthia cardui.)

Ἡ Στραγγαλὶς εἶναι ἐπίσης μέλαινα μετ'
 ἐλύτρων κίτρινων φερόντων στίγματα μέλανα.

Εἰκ. 73. Στραγγαλὶς ἡ πληκτροφόρος καὶ ἡ κάμψη ταύτης.
(Strangalia armata.)

Χρυσομελίθαι. Τὰ έντομα ταῦτα τρέ-
 φονται ὡς κάμψαι καθὼς καὶ τὰ ἀκμαῖα διὰ φυ-
 τῶν. Τ' ἀκμαῖα βιοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀνθέ-
 ων καὶ τῶν φύλλων, ὧν τρῶγουσι τὸ παρῆγ-
 χυμα. Εἰς τινα δὲ, τὰ κατώτερα ἄκρα χρησιμεύ-
 οῦσι δι' ἄλλα· εἰς ἄλλα αἱ κάμψαι εἶναι ὑδρο-
 βιοὶ καὶ κεκλεισμένοι εἰς κουνούλια κεκολλη-
 μένα ὑπὸ τὰ ὕδατα εἰς βλαστοὺς φυτῶν. Τοι-
 οῦτον εἶναι ἡ Δονακία.

Ἡ Ἀδημονία καὶ Ἡσπα ἡ μέλαινα, εἶναι έν-
 τομα βλαβερὰ προσβάλλοντα κυρίως τὰ φυτὰ
 τῶν κήπων ἰδίᾳ τὰ καλλιεργούμενα ἐκ τῶν
 σταυρανθῶν.

μορφώσεις ἀτελεῖς ἢ κάμψη δὲν διακρίνεται
 τοῦ ἀκμαίου εἰμὴ μόνον ἐκ τοῦ μικροτέρου
 ἀναστήματος καὶ τῆς ἀτροφίας τῶν πτερυγῶν
 αὐτῆς, ὧν ἡ ἀνάπτυξις γίνεται βαθμιαία ἐφ'
 ὅσον αὐξάνει τὸ έντομον. Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς
 ταύτης κατὰ τᾶλλα ὁμοιάζει καθ' ὅλοκληρίαν
 τῷ τελείῳ έντόμῳ ἔχουσα τ' αὐτὰ ἦθη.

Κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, τὸ πρῶτον
 ζεῦγος τῶν πτερυγῶν, καίτοι αὐταὶ διατελοῦσι
 εὐκαμπτοὶ, ἔχει σύστασιν τινα. Αὐταὶ καλύ-
 πτουσι τὰς μεμβρανώδεις πτέρυγας, αἷτινες
 συμπτύσσονται κάτωθεν αὐτῶν. Ἐν τού-
 τοις εἶδη τινὰ μένουσιν ἔπετρα ἔτερα δ' ἔχου-
 σιν ὑποτυπώδεις πτέρυγας.

Τὸ στόμα ἔχει πλήρη ὄργανα μασήσεως, αἱ
 δὲ σιαγόνες ἐνεργοῦσιν ὡς ψαλῖς.

Τὰ ὀρθότερα διαιροῦνται εἰς β α δ ι σ τ ι κ ἂ
 καὶ ἄ λ τ ι κ ἂ.

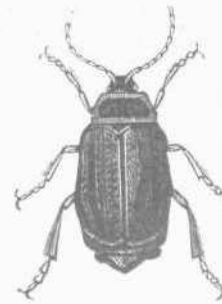
Ὁ τ ο σ κ ὠ λ η κ ε ς. Ὁ ὠτοσκώληξ κοινῶς
 καλούμενος ψαλῖς, ἔχει κεραίας νηματοειδεῖς ἐκ
 15—40 ἄρθρων, ἔλυτρα καὶ κάτωθεν αὐτῶν
 μεμβρανώδεις πτέρυγας· πόδας βραχεῖς· κοιλίαν
 μετὰ ἐννέα ἄρθρων, ὧν τὸ τελευταῖον φέρει
 ἰσχυρὰν προσακτριδα, ἰσχυροτέρα παρὰ τῶν
 ἄρθρων ἢ τῆ θηλείας. Τὰ ἰπτάμενα ἦδη βοη-
 θοῦνται ὑπὸ τῆς προσακτριδος ταύτης ἐκδη-
 λοῦντα τὰς πτέρυγας πρὸ τῆς πτήσεως.

Οἱ ὠτοσκώληκες ἀρέσκονται εἰς τὰ σκιερὰ
 μέρη εὐρίσκονται ὑπὸ τὰ παντὸς εἶδους λεί-
 ψανα, ὑπὸ τοὺς λίθους, τοὺς φλοιούς, ὑπὸ τὰ
 φύλλα πεποικισμένοι ὑπὸ ἐκτάκτον ὀρίξης
 τρέφονται ἐκ πάσης φυτικῆς ὕλης δὲν ἀποστρέ-
 φονται ὕμωσ καὶ τὰ πτώματα. Προσβάλλουσι
 μάλιστα καὶ ζῶντα ζῷα, ἀφοῦ ἐν αἰχμαλωσίᾳ
 ἀλληλοτρῶγονται. Τὰ ὠὰ αὐτῶν λεῖα, λευκὰ
 καταθέτουσιν εἰς ὑγρὰ μέρη καὶ περιποιοῦνται
 τὰ μέγιστα αἱ θήλειαι, ἅμα δὲ τῇ ἐκκολάψει
 ἐπωάζουσι σχεδὸν τὰς ἀπολεπιζόμενας λευκὰς
 κάμψας μέχρις οὗ τὰ καλύπτοντα αὐτὰς ἀπο-
 κτήσωσι· χροῶμα κανονικὸν καὶ σκληροῦσιν ἐν
 τῷ ἀέρι.

Β λ α τ τ ἰ δ α ι. Οἱ Βλαττιδαὶ ὄντα σιωπηρὰ,
 ἀπόζοντα, ἱκανὰ διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς τῶν νὰ
 μολύνωσι τὸ πᾶν, εἶναι έντομα χερσαῖα ἀπο-
 φεύγοντα τὸ φῶς. Βιοῦσιν ἐν ταῖς οἰκίαις
 ἡμῶν, ἐν τοῖς δάεσι καὶ πλανῶνται μόνον τὴν
 νύκτα. Κατὰ τὴν ἡμέραν παραμένουσι κεκορυ-
 μένα ὀπισθεν τῶν ξύλων, ἐντὸς τῶν σχισμά-
 δων τῶν τοίχων, ὑπὸ τοὺς λίθους, τὰ ξηρὰ
 φύλλα, τὰ βρύα· τρέφονται ἐκ ζωϊκῶν νεκρῶν
 οὐσιῶν, ἐξ ἄρτου, ἐξ ἀλεύρου· τὰ ἐμπορικὰ
 πλοῖα μεταφέροντα ἐνέπλησαν τὴν ἐφήλιον
 τοῦ φοβεροῦ τούτου λυμεῶνος.

Εἰκ. 74. Δονακία. (Donacia).

Εἰκ. 75. Ἀδημονία ἡ ἀγροτική.
(Adimonia rustica).

Εἰκ. 76. Ἡσπα ἡ μέλαινα.
(Hispa atra).

Ἐπίσης ὁ Εὐμορφος τῆς Ἰάβας ἀνάγεται
 εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοιογένειαν.

Εἰκ. 77. Εὐμορφος. (Eumorphus).

Κόκκοι. Ἡ μελέτη τῶν κόκκων εἶναι
 δύσκολος ἐνεκε πολλῶν τύπων προελθόν-
 των ἐξ ἐπιγαμίας. Κατὰ τὰ χροῶματα ἀπαντᾶ-
 ται ἡ μεγαλειτέρα ποικιλία. Ἄλλοτε ὁμοιάζουσι
 πρὸς σταγόνας γάλακτος πεσοῦσας ἐπὶ κορα-
 λίου, ἄλλοτε κηλίδας αἵματος διασπαρείσας
 ἐπὶ θώρακος ἰάσκιδος· ἄλλοτε στίγματα μελά-
 νης ἐπὶ μανδύου πορφυροῦ ἢ ὕσγινου.

Ἡ ἱπποδάμεια ἔχει σῶμα μέλαν, ἔλυτρα ἐρυ-
 θρὰ μετὰ ἔξ μελαινῶν κηλίδων· βιοῖ ἐπὶ τῶν
 ὑδροβίων φυτῶν.

Κόκκος ὁ ἐπτάστικτος εἶναι κοινό-
 τatos βιοῖ ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῆς πίτυος.

Ὁ ἀνισόστικτος εἶναι κίτρινος μετὰ μελαι-
 νῶν κηλίδων.

ΚΕΦ. Ε'.

Περιγραφή—ἦθη—Κατοικία.

Ὄρθόπτερα.

Τὰ ὀρθόπτερα εἶναι έντομα ἔχοντα μετα-

(Ἄκολουθεῖ)

ΚΡΙΣΙΣ

Περὶ τῶν εἰς τὸν Α' διαγωνισμὸν
τοῦ Περιοδικοῦ τῶν Μαθητῶν
ὑποβληθέντων θεμάτων.

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΙΩΣΗΦ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Ἰωσήφ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ, πωληθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀντὶ 20 χρυσῶν νομισμάτων, εἰς ἐμπόρους Ἰσραηλίτας, ἐνεκα φθόνου διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τοῦ πατρὸς των πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ τὴν διήγησιν τοῦ διπλοῦ ὄνειρου, τὴν ὅποιον ἀθῶως (ἐξθεσεν) ἐνώπιον αὐτῶν. . . .

Οἱ ἔμποροι Ἰσραηλίται ἐλθόντες εἰς Αἴγυπτον, ἀνευ ἐπιδόσεως ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν μέγαν ἀξιωματικὸν καὶ ἀρχιμάγειρον τοῦ Φαραῶ Πετεφρῆν. Οὗτος βλέπων τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν τοῦ Ἰωσήφ, ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτόν τὴν οἰκονομίαν ὄλου τοῦ οἴκου του. Ἄλλ' ἡ γυνὴ τοῦ Πετεφρῆ πονηρὰ καὶ ἀσεβὴς, συκοφαντεῖ τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὡς ἄτιμον· οὗτος δὲ πιστεύσας τὴν διαβολὴν ταύτην τῆς γυναικὸς του, ἔρριψε(ν) τὸν ἄθῶον Ἰωσήφ εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκοποφύλακος, διωρίσθη ἐπιστάτης τῶν ἄλλων δεσμωτῶν. Ἐκεῖ δὲ διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ ἐξηγήσας τὰ ὄνειρα τοῦ ἀρχι(αι)νοχόου καὶ ἀρχισιτοποιοῦ τοῦ Φαραῶ ἀπελύθη τῆς φυλακῆς. Ἐξηγήσας πάλιν τὸ διπλοῦν ὄνειρον τοῦ Φαραῶ τῶν 7 παχειῶν* καὶ ἰσχυρῶν ἀγελάδων καὶ τῶν 7 μεστῶν καὶ λεπτῶν σταχυῶν, ὅτι αἱ μὲν παχίαι** ἀγελάδες καὶ αἱ μεστὰὶ στάχυες προεμήνυσον 7 ἔτη εὐφορίας, αἱ δὲ ἄλλαι τὸ ἐναντίον, εὐχαριστήσας διὰ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τὸν Φαραῶ ὅστις διώρισεν αὐτόν δευτέρου ἀρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸν ἐνόμειυσεν μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰερίως τῆς Ἡλιουπόλεως Ἀσινέθ, ἐξ ἧς ἐγέννησε 2 υἱοὺς τὸν Μανασῆ καὶ τὸν Ἐφραΐμ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εὐφορίας ὁ Ἰωσήφ συνεκόμιζεν εἰς τὰς ἀποθήκας τὸ πῆμ- πτον τῶν καρπῶν ὅλης τῆς Αἰγύπτου διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν διάρκειαν τῆς αἰτοδείας. Ἐπελθούσης δὲ ταύτης λιμὸς μέγας κατεμάστιζεν ὅχι μόνον τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ τὰς περίξ χώρας. Τότε ὁ Ἰωσήφ ἤνοιξεν τὰς ἀποθήκας καὶ ἐπώλει εἰς τοὺς ἐρχομένους σίτον.

Ἀποστέλλει λοιπὸν καὶ ὁ Ἰακώβ τοὺς υἱοὺς του διὰ νὰ ἀγοράσωσι σίτον κρατήσας τὸν νεώτατον πάντων Βενιαμίν. Φθάσαντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ του ἐκεῖ προσεκύνησαν αὐτόν χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνεγνώρισεν αὐτοὺς ἀλλὰ δὲν ἐφανερώθη. Διέταξε τὸν αἰχρῶνον του

* γράφε παχειῶν. ** γρ. παχειαί.

ἵνα γεμίση τοὺς σάκκους των καὶ νὰ θέσῃ ἐντὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ σίτου χρήματα. Κατηγόρησε δὲ τάχα αὐτοὺς ὡς κατασκόπους καὶ ἐφυλακίσθησαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἀφῆσαντες δὲ τὸν Συμεὼν ὡς ἄμηρον, ἐπανήλθον εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἐκκενώσαντες τοὺς σάκκους εἶδον μὲ ἀπορίαν τὰ ἐντὸς αὐτῶν χρήματα. Ὁ λιμὸς ἐξηκολούθει ὁ σίτος ἐτελείωσε καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη ὁ Ἰακώβ νὰ ἀποστείλῃ πάλιν αὐτοὺς εἰς Αἴγυπτον, πεισθεὶς μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τῶν υἱῶν του νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Βενιαμίν νὰ ὑπάγῃ. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν οὗτοι καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρουσιάσθησαν μετὰ φόβου πρὸς τὸν Ἰωσήφ φοβούμενοι μὴ πάθωσι κανέν κακὸν διὰ τὰ χρήματα. Ἄλλ' ἐκεῖνος προσεπειθήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε, καὶ διέταξε νὰ παρατεθῆ τράπεζα εἰς αὐτοὺς. Τὴν ἐπομένην λαθόντες τὸν σίτον (τὸν ὅποιον διέταξεν ὁ Ἰωσήφ νὰ βαλλῶσι εἰς τοὺς σάκκους, καὶ ἐν τῷ σάκκῳ τοῦ Βενιαμίν τὸ ἀργυροῦν ποτήριόν του) ἀπῆλθον χαίροντες. Ἄλλ' ὅμως ἐξεπλάγησαν πολὺ ὅτε ἔμαθον ὅτι κατηγοροῦντο διὰ τὴν κλοπὴν ἀργυροῦ ποτηρίου. Παρεδέχθησαν δὲ ὅτι ὅποιος ἤθελε συλληφθῆ εἶχων τοῦτο νὰ κρατεῖται δούλος. Ὅποια ὅμως ἡ λύπη των ὅτε εἶδον τὸ ἐν τῷ σάκκῳ τοῦ Βενιαμίν ἀργυροῦν ποτήριον· ἐλθόντες δὲ εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν πρεκάλουν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ· ἐκεῖνος ὅμως μὴ δυναθεὶς πλέον νὰ κρύπτηται, ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς του καὶ στέλλει αὐτοὺς μὲ πολλὰ δῶρα καὶ ἀμάξας ἵνα φέρωσι τὸν πατέρα του εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ Ἰακώβ μαθὼν ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῆ ἀποφασίζει καὶ ὑπάγῃ λαθῶν τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν, οἵτινες ἤριθμοῦντο εἰς 75 ψυχάς. Ἐξῆσε δὲ ἐκεῖ 17 ἔτη ἀπολαμβάνων πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ζήσας 147 ἔτη.

Ὁ Ἰωσήφ εἶνε πρόσωπον ἱερὸν διακριθεὶς διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετάς, φανεῖς πιστὸς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐταπεινώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀνυψώθη. Ἐξῆσε δὲ 110 ἔτη παραγγειλάς εἰς τοὺς συγγενεῖς του νὰ μεταφέρωσι τὰ ὅσα του εἰς τὴν γῆν Χαναάν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΡΟΣΣΟΛΥΜΟΣ

Ἐν Ἀργουσιῶν Κεφαλληνίας.

ἔτων 13

Β' Ἑλληνικοῦ Σχολείου

Ἐκπαιδευτήριον Ραζῆ Ἀργουσιῶν.

Γνωστοποιῶ ὑμῖν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Ν. Π. Ροσσολύμου θέμα εἶνε ἀνάλογον τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων καὶ τῆς ἡλικίας καὶ τάξεως αὐτοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς
Α. Σ. Ραζῆς.

ΠΕΡΙ ΚΟΔΡΟΥ

Ὁ Κόδρος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Οὗτος ἐν ᾧ οἱ Δωριεῖς ἐπολιόρκησαν τὰς Ἀθήνας, ἐξελθὼν εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ὡς χωρικός ξυλοκόπτης, ἠνώχλησε Δωριεῖα στρατιώτην, ὅστις θυμωθεὶς τὸν ἐφόνησεν Ἐπραξε δὲ τοῦτο πρὸς ἐκπλήρωσιν χρησμοῦ τινος, καθ' ὃν, «ἐμελλον νὰ νικήσωσιν ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἤθελε φρονεῖθῃ ὁ βασιλεὺς». Καὶ οἱ μὲν Πελοποννήσιοι μαθόντες τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου ἀνεχώρησαν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πρὸς ἐνθούμησιν αὐτοῦ κατήργησαν τὴν βασιλείαν, καὶ ἀντικατέστησαν αὐτὴν δι' ἄρχοντος ἰσοβίου, πρῶτος δὲ ὑπῆρξεν ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου Μέσων.

Δὲν ἐξεπλήρωσα τὰ παραγγεληθέντα ἀσθενούντος τοῦ Σχολάρχου· σὰς βεβαίω δὲ ὅτι εἶμαι ἰτῶν μὲν δέκα καὶ τριῶν (Ἀριθ. 13) ἐγεννήθη εἰς Τρίκερα Βώλου, ἀλλὰ κατωκῶ εἰς Ξηροχώριον. Εἶμαι μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου (δηλαδὴ 3ης τάξεως Ἑλλ. Σχολείου Ξηροχωρίου). Ἄλλ' ἐγὼ ἂν καὶ δὲν ἐξεπλήρωσα τὰ παραγγεληθέντα νομίζω ὅμως ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκον μου.

Ἐπι(ε)νετε

Περικλῆς Γ. Ἀγάλλος.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ
ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΜΟΥΡΙΔΟΣ

Ὁ Κύρος καθυποτάξας τοὺς Βαβυλωνίους ἠθέλησε νὰ καθυποτάξῃ καὶ τοὺς Μασσαγέτας, φημιζομένους ὡς ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρόν, ὅπερ ὄκει πέραν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ. Πρὸς τοῦτο ὁ Κύρος παρεκινεῖτο ὑπὸ πολλῶν αἰτίων· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς γενέσεως, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο πλέον ἢ ἄνθρωπος, δεύτερον δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας τῆς κατὰ τοὺς πολέμους γινόμενης. Διότι ὁ Κύρος ὅπου διηύθυνε τὰ στρατεύματά του ἦτο αὐτόντατον ἐκεῖνο τὸ ἔθνος νὰ διαφύγῃ τὴν ὑποδουλασίαν. Ἐβασίλευε δὲ τῶν Μασσαγέτων γυνὴ τις καλουμένη Τόμυρις. Ὁ Κύρος κατ' ἀρχὰς θέλων νὰ ἐξαπατήσῃ ταύτην, ἐζήτησεν ὡς σύζυγον. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη νόησασα τὴν πανουργίαν ἀπέριψε τὴν πρότασιν, ὁ Κύρος ἤρξατο παρασκευάζομενος φανερώς εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Μασσαγέτων γεφυρῶν τὸν ποταμόν, ὅπως διαβῆ ὁ στρατός αὐτοῦ καὶ οἰκοδομῶν πύργους ἐπὶ τῶν πλοίων ἀπερ διεπόρθημεν τὸν ποταμόν. Τοῦ Κύρου δὲ εἰς τοιαύτας ἐργασίας ἐνασχολουμένου, ἡ Τόμυρις ἀπέστειλε κήρυκα καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων, μὴ σπεύδεις νὰ διαπράξῃς ἔργα, ἀπερ δὲν γινώσκεις ἂν θὰ σὲ ὀφελήσῃσι μᾶλλον ἢ θὰ σὲ βλάψωσι. Ἄφες αὐ-

τὰ καὶ ἄρχε τῶν ἰδίων σου, ἄφες δὲ καὶ ἡμᾶς νὰ ἄρχωμεν, ὡν ἄρχομεν. Ἄν δὲν θέλῃς νὰ ἀκούσῃς τὰς παρακλήσεις μου καὶ θέλῃς μεγάλως νὰ δοκιμάσῃς τὴν δύναμιν τῶν Μασσαγέτων, μὴ μόχθει γεφυρῶν τὸν ποταμόν. Ἡμεῖς φεύγομεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μακρὰν τριῶν ἡμερῶν διάστη- μα, σὺ δὲ διάβηθι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀνενόχλητος. Ἄν δὲ ἐπιθυμῇς νὰ δεχθῆς ἡμᾶς εἰς τὴν χώραν σου, πράξον σὺ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐρχόμεθα.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κύρος προσεκάλεσε τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν Περσῶν καὶ ἠρώτα αὐτοὺς τίνα γνώμην νὰ ἀκολουθήσῃ.

Καὶ ἅπαντες μὲν οἱ ἄλλοι συμφώνουν νὰ δεχθῶσι τὴν Τόμυριν καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῆς εἰς τὴν χώραν των, ὁ δὲ Κρόισος ἀντίστη εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Βασιλεῦ, καὶ ἄλλοτε εἶπον καὶ νῦν ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ θεὸς μὲ παρέδωκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, θὰ προσπαθῶ καθ' ὅσον δύναμαι νὰ ἀποδώκω πᾶσαν συμφορὰν συμβησομένην εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἄν μὲν νομίζῃς σεαυτὸν ὡς καὶ τὸν στρατὸν σου ἀθάνατον, περιττὸν εἶνε νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου. Ἄν δὲ ἀναγνωρίζῃς ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ἄνθρωπος καὶ οἱ ἄλλοι, μάθε πρῶτον ὅτι ὑπάρχει τροχὸς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅστις περιφερόμενος δὲν ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε νὰ εὐτυχῶσι. Καὶ νῦν περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος ἔχω ἐναντίαν γνώμην τῶν ἄλλων. Διότι, ἂν θελήσωμεν νὰ δεχθῶμεν τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὑπάρχει ὁ ἐξῆς κίνδυνος. Ἄν μὲν ἡττηθῆς, θὰ ἀπολέσῃς σὺν αὐτῇ τῇ ἡττῇ καὶ ἅπασαν τὴν ἀρχὴν σου. Διότι οἱ Μασσαγέται νικῶντες δὲν θὰ ἐπιστρέψωσιν, ἀλλὰ θὰ ὀρμηθῶσιν ἐναντίον τῶν διαφορῶν χωρῶν σου· ἂν δὲ νικήσῃς, δὲν θὰ νικήσῃς τόσον ὅσον ἂν ἐνίκας τοὺς Μασσαγέτας διαβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ καταδύκεις αὐτοὺς φεύγοντας. Πλὴν δὲ τούτου εἶνε αἰσχρὸν νὰ ἐνδώσῃ ὁ Κύρος ὁ Καμβύσου κατὰ πρότασιν μιᾶς γυναικὸς. Νῦν λοιπὸν πρέπει νὰ διαβῶμεν τὸν ποταμόν καὶ νὰ προχωρήσωμεν, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι ἐνδίδουσιν, ἔπειτα δὲ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ νικήσωμεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἐξῆς μέσου. Ὡς πληροφοροῦμαι, οἱ Μασσαγέται δὲν εἶδόν ποτὲ Περσικὰ ἀγαθὰ καὶ δὲν ἐδοκίμασαν μέγала καλὰ. Λοιπὸν χάριν αὐτῶν ἄς σφάξωμεν, ἐν ἀφθονίᾳ πολλὰ πρόβατα καὶ ἄς παρασκευάσωμεν αὐτὰ δι' αὐτοὺς, ἄς θέσωμεν δ' ἐκεῖ πρὸς τοῦτοις ἀπίερους κρατῆρας πλήρεις ἀκράτου οἴνου. Τότε ἀφίνομεν ὀλίγους στρατιώτας ἐν τῷ στρατοπέδῳ, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπανερχονται εἰς τὸν ποταμόν. Καὶ ἐκεῖνοι, ἂν μὴ ἀπατώμαι, ὡς ἴδωσι τὰ ἀγαθὰ ταῦτα θὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς αὐτὰ, εἰς ἡμᾶς δὲ δὲν μὲνι ἄλλο τι ἢ νὰ διαπράξωμεν μέγала κατορθώματα.»

Ἡ γνώμη αὕτη ἤρξεν εἰς τὸν Κύρον, ὅστις παρήγγειλε τῇ Τόμυριδι ν' ἀναχωρήσῃ, διότι ἐσκόπει αὐτὸς νὰ διαβῆ τὸν ποταμόν. Ἀναχω-

ρησάσης τῆς Τομύριδος ὁ Κύρος κατέστησε βασιλέα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καμβύσην, ᾧ παρέδωκε τὸν Κροῖτον παραγαίλας νὰ τιμᾷ καὶ εὐεργετῇ αὐτόν. Μετὰ ταῦτα τὸν μὲν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὸν Κροῖσον ἐπεμφεν εἰς τὴν Περσίαν, αὐτὸς δὲ καὶ ἄπας αὐτοῦ ὁ στρατὸς ἀιέθη τὸν ποταμὸν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μασσαγετῶν πέραν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἐπελθούσης νυκτός, ἐκοιμήθη καὶ ὠνειρεύθη ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Ἰστάσπου εἶχε πτέρυγας δι' ὧν ἐπεσκίαζε διὰ τῆς μιᾶς μὲν τὴν Ἀσίαν, διὰ τῆς ἄλλης δὲ τὴν Εὐρώπην. Ὁ νέος οὗτος (ὁ υἱὸς τοῦ Ἰστασπ.) εἶκοσι περίπου ἑτῶν ἔμεινε εἰς τὴν Περσίαν, διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι στρατεύσιμον ἡλικίαν. Ὡς δ' ἠγέρθη ὁ Κύρος ἐφοβήθη τὸ ὄνειρον καὶ προσκαλέσας τὸν Ἰστάσπην ἰδιαιτέρως εἶπεν αὐτῷ τὰ ἐξῆς:

« Ἰστασπες, ὁ υἱὸς σου ἀνεκαλύφθη ἐνεργῶν δολίως καὶ ἐναντίον μου. Πῶς δ' ἐγὼ ἀκριβῶς τοῦτο γνωρίζω, θὰ σοι εἴπω. Ὁ θεὸς προνεῖ περὶ ἐμοῦ καὶ μοι προδεικνύει πᾶν τὸ συμβήσόμενόν μοι. Καὶ νῦν τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐν ᾧ ἐκοιμώμην ὠνειρεύθη ὅτι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς σου εἶχε πτέρυγας, δι' ὧν ἐπεσκίαζε διὰ τῆς μιᾶς μὲν τὴν Ἀσίαν, διὰ τῆς ἄλλης δὲ τὴν Εὐρώπην. Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὑπάρχει κατὰ τὸ ὄνειρον ὅτι αὐτὸς ἐνεργεῖ δολίως ἐναντίον μου. Μετάβηθε λοιπὸν ταχέως εἰς Περσίαν καὶ κατόρθωσον ὥστε, ὅταν ἐπιστρέψω ἐκεῖ νικητὴς νὰ μοὶ παρουσιάσῃς αὐτόν, ὅπως τὸν ἐξετάσω. »

Τότε ὁ Ἰστάσπης ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

« Βασιλεῦ, ἂν ὑπάρχη ἄνθρωπος ὅστις νὰ ἐνεργῇ δολίως ἐναντίον σου, νὰ ἀπολεσθῇ! Διότι σὺ ἠλευθέρωσας τοὺς Πέρσας, δούλους ὄντας, σὺ δὲ ἀρχομένους, ἀρχοντας πάντων ἐποίησας. Ἄν δὲ τὸ ὄνειρον ὀηλαῖ ὅτι ὁ υἱὸς μου ἐνεργεῖ δολίως ἐναντίον σου, (= τοῦ βασιλέως) ἐγὼ παραδίδομαι αὐτόν νὰ τὸν μεταχειρισθῆς ὅπως σὴποτε θέλεις »

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰστάσπης διαβάς τὸν Ἀράξην ποταμὸν ἐπέστρεψεν εἰς Περσίαν κατὰ τὰ διατεταγμένα. Ὁ δὲ Κύρος προχωρήσας μίαν ἑτι ἡμέραν προσωτέρω ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν τοῦ Κροῖσου. Καὶ ὄντως ἀπομακρυνθέντος τοῦ στρατεύματος τοῦ Κύρου ἐκ τοῦ στρατοπέδου, μεγίστη μοῖρα τοῦ στρατοῦ τῶν Μασσαγετῶν δεικνυμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς Τομύριδος ἐφόρμησε κατὰ τῶν ὑπολειφθέντων Περσῶν καὶ ἀπέκτεινε αὐτούς. Γενόμενοι δὲ κύριοι τοῦ στρατοπέδου (οἱ Μασ.) καὶ ἰδόντες τὰ φαγητὰ καὶ τὸν οἶνον, ἤρξαντο τρώγοντες καὶ πίνοντες ἕως οὗ μεθυσθέντες ἀπεκοιμήθησαν.

Τότε οἱ Πέρσαι ἐπελθόντες πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἀπέκτειναν, πολλῶ δὲ πλείονας ἠχμαλώτισαν ἐν οἷν καὶ τὸν υἱὸν τῆς Τομύριδος Σπαργαπίσην καλούμενον. Ἡ δὲ Τόμυρις μαθεύσα τὰ συμβάντα καὶ περὶ τὸν στρατὸν καὶ περὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς,

ἐπεμψε κήρυκα πρὸς τὸν Κύρον καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς:

« Ἀπλῆστε αἷματος Κύρε, μὴ ἐπαρθῆς διὰ τὸ συμβάν τοῦτο, ἂν τῷ καρπῷ τῆς ἀμπέλου, μετ' οὗ ὑμεῖς πληροῦντες τὴν γαστέρα ὑμῶν καταντᾶτε εἰς τοιαύτην παραφροσύνην ὥστε, ἂν τοῦ οἴνου καταβαίνοντες εἰς τὸ σῶμα ὑμῶν, οἱ ἀπρεπεῖς λόγοι ἐπιπλέουσιν εἰς τὰ χεῖλη ὑμῶν, ἂν τοιοῦτω φαρμάκῳ ἐξαπατήσας ἐγένου κύριος τοῦ υἱοῦ μου καὶ οὐχὶ τῇ μάχῃ ὡς ἐμπρέπει εἰς ἄνδρας. Ἀπόδος μοι λοιπὸν τὸν υἱὸν καὶ φύγε ἀτιμώρητος ἐκ τῆς χώρας ταύτης, εἰ καὶ ἐξυθρίσας τὸ τρίτημόριον τοῦ στρατοῦ τῶν Μασσαγετῶν. Ἄν ὅμως δὲν θέλῃς νὰ πράξῃς ταῦτα, ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν ἥλιον, τὸν δεσπότην τῶν Μασσαγετῶν, ὅτι θὰ κορέσω σε αἷματος ὅσον ἀπλῆστος καὶ ἂν εἴσαι. »

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κύρος οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν ὁ δὲ υἱὸς τῆς βασιλίσσης Τομύριδος Σπαργαπίσης, ἀπαλλαγὴς τῆς μέθης καὶ νοήσας τί κακὸν εἶχε πάθει, παρεκάλεσε τὸν Κύρον νὰ λύσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν δεσμῶν. Λυθεὶς δὲ καὶ κύριος ὡν τῶν χειρῶν του, παραχρῆμα ἠύτοκτόνησεν. Ἡ δὲ Τόμυρις, τοῦ Κύρου μὴ εἰσακούσαντος εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς, συλλέξασα ἅπαντα αὐτῆς τὸν στρατὸν ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ. Οὐδεμία δὲ ἄλλη μάχη πασῶν τῶν γενομένων μεταξύ τῶν βαρβάρων, ὑπῆρξε πεισματωδέστερα ταύτης. Πρῶτον ἤρξαντο διὰ τόξων, εἶτα δὲ ἐξαντληθέντων τῶν βελῶν, ἤλθον εἰς χεῖρας καὶ ἐφρονεῦντο διὰ λογχῶν καὶ ἐγχειριδίων. Καὶ ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον ἔμεινον μαχόμενοι καὶ οὐδέτεροι ἤθελον νὰ φύγωσι. Τέλος δὲ ἐνίκησαν οἱ Μασσαγῆται. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ ἐφρονεῦθησαν πολλοὶ Πέρσαι ἐν οἷς καὶ ὁ Κύρος βασιλεύσας εἶκοσι καὶ ἑννέα ἔτη. Ἡ δὲ Τόμυρις ἀνευροῦσα τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἐνέθηκεν ἐντὸς ἀσκού πεπληρωμένου ἀνθρωπίνου αἵματος ἐπιλέγουσα:

« Σὺ μὲν συλλαβὴν διὰ δόλου τὸν υἱὸν μου ἀπώλεσάς με εἰ καὶ ζῶ καὶ νικῶσαι, ἐγὼ δὲ θὰ κορέσω σε αἷματος, ὡς εἶχόν σοι προμηνύσει. » Οὕτως ἐφρονεῦθη ὁ Κύρος παρὰ τῶν Μασσαγετῶν.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου 1892.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

μαθητὴς τῆς Αἰς τάξεως τοῦ Γυμνασίου, ἑτῶν 16, ἐκ Κουτσαρῆς τοῦ δήμου Φύλλου.

Τὸ παρὸν διαγώνισμα εἶνε προϊόν ἐργασίας τοῦ ἀνωτέρου μαθητοῦ Δ. Στεφανοπούλου, ἐνὸς τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τῆς Α' τάξεως

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 27 Φεβρουαρίου 1892.

Ὁ γυμνασιάρχης
I. Κορφωτάκης.

Διὰ τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου.

Λύσις. Χρώμενοι τοῖς γνωστοῖς τύποις

$$E = \rho' (\tau - \alpha), \quad E = \rho'' (\tau - \beta), \quad E = \rho''' (\tau - \gamma), \quad E = \rho \tau,$$

Λαμβάνομεν $\frac{\rho'}{\rho} = \frac{\tau}{\tau - \alpha}$ καὶ ἐπομένως: $\frac{\rho'}{\rho} - 1 = \frac{\tau}{\tau - \alpha} - 1 = \frac{\alpha}{\tau - \alpha}$.

Ὅμοίως εἶναι $\frac{\rho''}{\rho} - 1 = \frac{\beta}{\tau - \beta}$, $\frac{\rho'''}{\rho} - 1 = \frac{\gamma}{\tau - \gamma}$ καὶ γίνεται τότε διαδοχικῶς:

$$\begin{aligned} \left(\frac{\rho'}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho''}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho'''}{\rho} - 1\right) &= \frac{\alpha \beta \gamma}{(\tau - \alpha)(\tau - \beta)(\tau - \gamma)} \\ &= \frac{\alpha \beta \gamma \tau}{\tau(\tau - \alpha)(\tau - \beta)(\tau - \gamma)} \\ &= \frac{\alpha \beta \gamma \times \frac{E}{\rho}}{E^2} \\ &= \frac{\alpha \beta \gamma}{\rho E} \end{aligned}$$

ἢ, ἐπειδὴ εἶναι $\alpha \beta \gamma = 4 P E$, (Συλ. προβλ. Σωμερ. Σημείωσ. 6' σελὶς 36)

$$\left(\frac{\rho'}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho''}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho'''}{\rho} - 1\right) = \frac{4 P}{\rho}$$

καὶ ἐπομένως $\frac{P}{\rho} = \frac{1}{4} \left(\frac{\rho'}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho''}{\rho} - 1\right) \left(\frac{\rho'''}{\rho} - 1\right)$.

Ἔτερον διὰ τὴν τετάρτην.

Λύσις. Ἐστω X ἡ ζημιούμενη ἀκτίς καὶ Σ ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ ὕψος τοῦ ὕδατος εἶνε 2ρ καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ 2Ρ. Ἐπομένως ἀφ' ἐνὸς μὲν εἶναι:

$$\Sigma = 2 \pi \chi^2 \rho - \frac{4}{3} \pi \rho^3$$

ἀφ' ἑτέρου δὲ:

$$\Sigma = 2 \pi \chi^2 P - \frac{4}{3} \pi P^3$$

Ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ ἐξίσωσις:

$$2 \pi \rho \chi^2 - \frac{4}{3} \pi \rho^3 = 2 \pi P \chi^2 - \frac{4}{3} \pi P^3$$

$$\text{ἢ: } \rho \chi^2 - \frac{2}{3} \rho^3 = P \chi^2 - \frac{2}{3} P^3$$

$$\text{ἐξ ἧς } 3 \chi^2 (P - \rho) = 2 (P^3 - \rho^3)$$

$$\text{καὶ } \chi = \sqrt{\frac{2}{3} \frac{(P^3 - \rho^3)}{P - \rho}}$$

$$\text{ἢ } \chi = \sqrt{\frac{2}{3} (P^2 + \rho^2 + P\rho)}$$

Ἐν Χαλκίδι

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ.

Σημ. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, τῶν αἰνιγμάτων καὶ προβλημάτων θὰ δημοσιευθῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ, ἐλλείψει χώρου.

Δι' λύσεις τῶν αἰνιγμάτων τοῦ δεκάτου τρίτου φυλλαδίου θὰ δημοσιευθῶν ἐπίσης ἐν τῷ ἐπομένῳ.

Ἄριθ. Πρωτ. 16770

Ἐγκύκλιος

Διεκπ. 11805.

Σύστασις «Περιοδικῶν τῶν Μαθητῶν»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς κκ. γυμνασιάρχας, καθηγητάς, σχολάρχας καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ἀρξάμενος ὁ κ. Γ. Ἡλιάδης τῇ συνεργασίᾳ καὶ ἄλλων λογίων ἐκδίδωσι κατὰ δεκαπενθήμερον «Περιοδικὸν τῶν Μαθητῶν» σκοποῦν τὴν ὠφέλειαν τῶν παιδευομένων. Ἐξετάσαντες τὸ περιοδικὸν τοῦτο εὕρομεν λίαν χρήσιμον τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι, διὸ καὶ ἐγνώμεν νὰ συστήσωμεν τοῦτο πρὸς ὑμᾶς καὶ δ' ὑμῶν πρὸς τὴν σπουδάζουσαν νεότητα δυναμένην πλεστονὰ καρπωθῆ ἔκ τῆς μελέτης τοιοῦτων χρησίμων φιλολογικῶν ἔργων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1891.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Ν. ΛΥΚΑΚΗΣ

Ὁ Διεκπεραιωτῆς

Στέφ. Μ. Παρίσης